La mulți ani!

REVISTA **SPORT** UREAZĂ TUTUROR CITITORILOR SĂI UN AN NOU FERICIT, AȘA PRECUM **JENEI** ÎL FELICITĂ CU CĂLDURĂ PE CĂPITANUL SĂU **CONSTANTIN**, ÎN ZIUA CELEI DE-A 35-a ANIVERSĂRI, LA STARTUL MECIULUI CU **VALENCIA** *(citiți reportajul din pagina 12)*

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 24 (215) Anul XX DECEMBRIE 1967

12 MICRO-INTERVIURI *ÎN PRAGUL NOULUI AN*

1947 1967 20 de ani de SUCCESE SPORTIVE

15 ZIARIȘTI CALCULEAZĂ ȘANSELE SPORTIVILOR ROMÂNI LA OLIMPIADĂ

20
1947-1967

O GLORIOASĂ EPOCĂ DE PROGRES ȘI PROSPERITATE A PATRIEI

Întregul nostru popor va sărbători la 30 Decembrie 20 de ani de cînd România a devenit republică. Importanța acestei aniversări este amplificată de recenta Conferință Națională a Partidului Comunist Român. Eveniment de mare însemnătate în viața poporului și a țării, Conferința a dezbătut și aprobat documente de o însemnătate hotărîtoare, ale căror prevederi, întemeiate pe indicațiile și hotărîrile Congresului al IX-lea al P.C.R., sînt menite să determine un nou și puternic avînt al forțelor de producție, să contribuie la înfăptuirea obiectivelor fundamentale ale progresului economic, social-politic și cultural al întregii țări, corespunzător sarcinilor și cerințelor etapei actuale a dezvoltării noastre socialiste.

În perioada care a trecut de la Congres, Comitetul Central, întregul partid au desfășurat o bogată și rodnică activitate pentru asigurarea mersului înainte al societății românești.

Conferința Națională a dezbătut probleme de însemnătate hotărîtoare pentru progresul și prosperitatea patriei noastre socialiste. Caracteristica principală a lucrărilor Conferinței este analiza principială, aprofundată, într-un spirit de înaltă răspundere patriotică comunistă, a măsurilor propuse de Comitetul Central al partidului pentru perfecționarea continuă a conducerii economiei și vieții sociale.

Conferința Națională a partidului a avut loc în preajma aniversării a 20 de ani de la proclamarea Republicii. La această aniversare, oamenii muncii din țara noastră se prezintă cu un bilanț bogat. În perioada care a trecut de la eliberarea patriei de sub jugul fascist, socialismul a învins definitiv atît la orașe cît și la sate; a fost lichidată pentru totdeauna exploatarea omului de către om; s-au dezvoltat forțele de producție, a crescut întregul potențial economic al țării; relațiile socialiste s-au consolidat în întreaga economie națională; s-au îmbunătățit neîncetat condițiile de viață materială și spirituală ale tuturor categoriilor populației; cultura a cunoscut o largă răspîndire în mase, contribuind la lărgirea orizontului de cunoștințe ale oamenilor muncii. Privind drumul parcurs în acești ani, avem imaginea marilor progrese realizate de poporul nostru sub conducerea Partidului Comunist Român, într-o perioadă istorică scurtă, în toate domeniile vieții economice și sociale.

Sportivii României socialiste cinstesc cea de a 20-a aniversare a Republicii prin victorii de prestigiu, cucerite an de an la campionatele europene, la campionatele mondiale și la Jocurile Olimpice. În cele două decenii, la cele mai importante competiții internaționale, imnul nostru național a însoțit drapelul patriei, care a fost înălțat de multe ori ca semn al biruinței sportivilor români.

Pentru a cinsti marea sărbătoare a poporului nostru, pentru a răspunde cu dragoste condițiilor create de partid și guvern mișcării noastre sportive, purtătorii tricourilor cu stema României socialiste se angajează să lupte cu și mai multă pasiune pentru creșterea neîncetată a prestigiului sportiv al patriei.

1947 1967 BILANȚ SPORTIV

JOCURI OLIMPICE

Aur	11
Argint	9
Bronz	19

RECORDURI OLIMPICE 6

CAMPIONATE MONDIALE

Aur	49
Argint	37
Bronz	31

RECORDURI MONDIALE

Seniori	41
Juniori	30

CAMPIONATE EUROPENE

Aur	42
Argint	78
Bronz	55

RECORDURI EUROPENE

Seniori	17
Juniori	33

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

18 locuri I

JOCURI BALCANICE

Aur	297
Argint	221
Bronz	208

CRITERII MONDIALE DE TINERET

Aur	10
Argint	7
Bronz	4

CRITERII ȘI CAMPIONATE EUROPENE DE JUNIORI ȘI TINERET

Aur	33
Argint	21
Bronz	13

FESTIVALURI MONDIALE ALE TINERETULUI

Aur	45
Argint	76
Bronz	79

JOCURI MONDIALE UNIVERSITARE

Aur	19
Argint	26
Bronz	38

ÎN PRAGUL NOULUI AN 1968

12 FOTOINTERVIURI LA GURA SOBEI

în pragul NOULUI AN

„ORA XOCHIMILCO NU AȘTEAPTĂ!

La Vernescu, acasă:

— Bună, Bebe! Revista «Sport» iți solicită cinci minute.

— Cu plăcere.

— Se zvonește că ai fi părăsit lacul...

— Toate le aflați repede. E adevărat. Fața Snagovului este în transformare. Singura pistă accesibilă nouă e acum pe apa «laboratorului» de la velodromul Dinamo. Ca miine sint din nou pe Xochimilco, unde, credeți-mă, nu va fi de glumă.

— Să continuăm. Cea mai frumoasă amintire din 1967?

— I-am și găsit un titlu: **«Istoria se repetă»**. La Jaice — locul marilor victorii românești — am avut cea mai mare satisfacție cînd, la ștafeta 4×500, deși plecat ultimul, am ajuns primul, întrecînd «ștafete» de valoare mondială. Anul acesta, la Duisburg, vîntul sufla din față. Cu sufletul la gură, așteptam sosirea schimbului trei. În dreapta mea erau caiaciștii sovietici, iar în stînga — germanii, care și plecaseră. Cam șase lungimi ne despărțeau cînd am primit schimbul. M-am aplecat spre prova caiacului. Înfigeam padela cu atîta sete în valurile «Berthei», încît simțeam cum ies din apă. În dreapta mea era liniște. Jumătatea cursei era făcută. Argintul era asigurat. La două lungimi în fața caiacul german aluneca neintimidat. Și, deodată, am avut impresia că sint pe Snagov și aud uralele galeriei din finalul pistei. Am «ridicat» mai mult și un sunet de clopot m-a oprit automat. Iau o gură de apă și privesc spre stînga. Era momentul în care caiacul german trecea și el linia de sosire.

Deci, o nouă transformare: din argint, în aur — pentru echipa noastră și, din aur, în argint — pentru adversari.

— Frumoasă amintire. În încheiere, aș vrea să știu cum stai cu «metalele prețioase»?

— Anul acesta am adăugat micului meu tezaur 21 de medalii de aur și trei de argint. Și acum, scuză-mă, în curînd trebuie să fiu la Xochimilco, așa că «bacul» trebuie frămîntat un pic.

Înainte de plecare, însă, micuțul Petrișor își cere și el dreptul. O luptă ca între bărbați, așa după cum puteți observa și dv. din imaginea alăturată.

Paul ROMOSAN

VISUL LUI BACIU

În ziua de 8 iunie Ion Baciu era la Atena. Cineva îi spune că într-o convorbire telefonică cu Bucureștiul i s-a transmis că soția lui, Mariana, a născut un băiețel. În ziua de 12 iunie Ion Baciu aleargă de la aeroport direct la maternitate. Este atît de fericit că are un băiețel, încît nu-i vine să creadă. O roagă pe soră să-l ajute să se convingă. Da, era băiat! Ion Baciu a devenit cel mai mîndru tată și și-a promis: «Și Cristian o să fie mîndru de mine!»...

Zilele de 1, 2 și 3 septembrie. Bucureștiul găzduiește campionatele mondiale de lupte greco-romane. Ion Baciu o roagă pe Mariana să stea acasă cu Cristian. Dacă vrea să-l vadă, are televizor. Urmează ultimul meci al lui Baciu. Meci decisiv. Cu japonezul Hanahara. Ion Baciu se suie pe saltea. Marianei îi curg lacrimi. Trăiește cele mai mari emoții. Începe lupta. Cristian strănută. Pe Mariana o pufnește rîsul. Peste un sfert de ceas își ia în brațe copilașul, iese din casă, oprește un «getax». Direcția: patinoarul 23 August. Ion Baciu, soțul ei și tatăl lui Cristian, a fost declarat campion mondial la categoria 57 kg...

Stau de vorbă cu Ion Baciu:

— Ai cea mai mare bucurie! Campion mondial!

— Pentru această bucurie am renunțat la toate celelalte!

— A fost foarte greu?

— Extrem de greu. Din toate punctele de vedere. Am renunțat la distracții ca să nu-mi pierd din forma sportivă. Am avut de înfruntat la categoria mea colegi foarte puternici, în frunte cu Ion Alionescu. Nu trebuie uitat că această categorie — 57 kg — a fost specialitatea lui Francisc Horvath, medaliat cu bronz la Olimpiada de la Melbourne, și a lui Ion Cernea, campion mondial la Tampere în 1965. Așadar, o categorie cu tradiție. Apoi, i-am avut pe străini în față: turcul Besergil, ungurul Varga, japonezul Hanahara — toți luptători de 24 de karate...

— Iar acum ai în față Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico!

— L-am visat într-o noapte pe Cristian. Se făcuse mare. Avea un an și patru luni. Putea să vorbească. Stăteam împreună de vorbă. La aeroport. Peste cîteva minute avionul trebuia să decoleze spre Mexic. Mi-a prins mîna și, făcîndu-mi cu degetul un semn autoritar, mi-a spus: «Tăticule, și campion olimpic!»...

Îi dorim micuțului Cristian să fie din nou foarte mîndru de tăticul său!

Horia CRISTEA

în pragul NOULUI AN

„AR FI TOT CE-MI DORESC"

Cînd discută, campionul european de box Nicolae Gîju este spontan ca o... eschivă. Își privește în ochi interlocutorul și, cu abilitatea-i de oltean, caută să-i ghicească gîndurile. Așa s-a întîmplat și la ultima noastră întîlnire. M-a... ghicit că vreau un interviu și și-a pus o mască de om posomorît și foarte preocupat.

— Sînt supărat pe ziariști... — m-a întîmpinat, ascunzînd un zîmbet.

— Ce vorbești? De ce?

— Mi-a stricat unul tot bilanțul pe 1967.

— Cum așa?

— A scris că obișnuiesc să stau prin restaurante pînă noaptea tîrziu. Și nu-i adevărat. Atunci cînd am fost, eram cu soția. Veniserăm de la teatru și am intrat să mîncăm la un restaurant, lîngă casă. Noi stăm tocmai în Drumul Taberei. Gîndiți-vă. Pînă am ajuns, pînă am comandat, pînă ne-a servit, pînă am mîncat și am băut — este adevărat — un șpriț, cred că s-a făcut destul de tîrziu. Dar de aici și pînă la...

— Asta-i o poveste veche. S-a și uitat — l-am întrerupt.

— Nu știu dacă s-a uitat, dar vă rog să scrieți că eu nu obișnuiesc...

— Bine, Gîjule, te cred. Dar despre ce bilanț 1967 vorbeai?

— Eu am un carnet în care îmi notez partidele susținute și alte evenimente din viața mea sportivă. La fiecare sfîrșit de an socotesc cîte meciuri susținute, cîte cîștigate, cîte egale și cîte pierdute.

— Și bilanțul pe 1967 cum e?

— Bun de tot. Sută la sută victorii și pe deasupra și două medalii de aur: una de campion al țării și alta de campion al Europei.

— Felicitări. Dar acum vine greul...

— Știu. În 1968 nu-i de joacă. Se apropie Jocurile Olimpice. Și noaptea le visez. Am fost la «preolimpice» și am cîștigat primul loc. Dar, știe toată lumea, competiția oficială este cu totul altceva.

— Tu ce spui? Calci pe urmele lui Linca?

— Eu zic că da... Aș vrea tare mult... O să fac totul...

Modestia, se pare, nu-l lăsa să vorbească cursiv ca de obicei. Am schimbat tema discuției.

— Am auzit că în curînd vei deveni tată.

— Da — mi-a răspuns rîzînd. **Și, dacă vă interesează, doresc un băiat.**

— Atunci, să-ți urăm pentru 1968 un flăcău voinic și o medalie de aur la J.O.

— Mulțumesc, ar fi tot ce-mi doresc, pentru anul care vine.

Petre HENT

„SÎNT ÎNCĂ DEPARTE DE A-MI ÎNCHEIA CARIERA!"

«...Da! Știu! I-am decepționat pe toți aceia care așteptau să-le dăruiesc în acest an un record mondial. În dreptul numelui meu federația de specialitate a pus un mare semn de întrebare. S-a afirmat că m-am plafonat, că progresele mele nu sînt decît vise deșarte și, ca atare, a existat chiar propunerea de a se renunța la serviciile mele. Întocmai ca în 1964, înainte de Jocurile Olimpice de la Tokio. Am avut însă și apărători: cei care susțin că aruncarea suliței este o probă a inconstanței. Le mulțumesc, pe această cale, deși nu sînt de acord cu dînșii decît în parte. Inconstanța, o spun din proprie experiență, se manifestă numai acolo unde tehnica nu este stăpînită sută la sută. Mă refer la tehnica de concurs, nu la aceea demonstrativă, care este la îndemîna oricui își bate puțin capul. Anul acesta am realizat cea mai bună performanță mondială a sezonului. Prin cataliza unei îndîrjiri, nu printr-o tehnică desăvîrșită, cu care aș fi familiarizată. Singularitatea acestui rezultat — «pasăre rară» — a fost determinată îndeosebi de un accident la cot, în urma căruia mi-am întrerupt pregătirea specifică mai bine de două luni, adică tocmai cînd antrenorul, prof. Titus Tatu, îmi impunea să apăs cel mai tare cu buretele pentru a-mi șterge deprinderile greșite.

Va veni și 1968. Nu voi mai decepționa. Sînt încă departe de a-mi încheia cariera. Și nu sînt lipsită de modestie cînd afirm aceasta. În anul olimpic vreau să-mi plătesc datoriile: să nu pierd nici un concurs; cifra de 55 de metri să fie punctul de plecare; să realizez recordul mondial; să cuceresc a doua medalie olimpică de aur (deși unii sceptici nu mă văd în stare să ajung nici în finala probei, la Ciudad de Mexico, chipurile că nu m-aș acomoda cu pista de tartan)».

MIHAELA PENEȘ
maestră emerită a sportului

în pragul NOULUI AN

FRED PERRY: „Succes, Johnny!"

La Țiriac acasă, printre valize etichetate, cărți în mai multe limbi, rachete (cu și fără huse), albume, prospecte, ilustrate, miniaturi de toate culorile și de toate formele, ca într-o casă de **globe-trotter**.

Rep.: Două vorbe, Ioane, pentru cititorii noștri, pe tema «1967».

Ț.: E-n regulă, deși 1967 nu s-a încheiat încă, iar întîlnirea mea (posibilă) cu Krishnan ar putea să facă din acest mic interviu «rînduri de aur», ori «rînduri fără acoperire»...

R.: Tempo, Ioane, că fug...

Ț.: 1967 a fost un an bun. M-a «suit» în optimile de la Wimbledon, m-a condus în finala de la Roland Garros, împreună cu Ann Haydon-Jones, ceea ce iarăși... Și m-a adus în semifinală, tot la R.-G., cu Niuță, după o victorie frumoasă în fața lui Bob Hewitt și Mac Millan, neînvinși pînă atunci de aproape doi ani.

R.: Italia?

Ț.: Trei semifinale la Roma, la campionatele Italiei... Victorie la Ken Fletcher... Abandon la Mulligan, la 1—2, ca să prind avionul de București, pentru Spania... Davis... Santana...

R.: S-a notat.

Ț.: Locul I în circuitul italian de toamnă (adițiune de puncte) înaintea lui Iovanovici și Pietrangelli.

R.: Planuri?

Ț.: Cît mai mulți prieteni și cît mai puține rachete deasupra mea.

R.: Succes, «Țiri»!...

•

...Mă îndrept spre ieșire. Sună cineva. Deschidem. Poșta. Țiriac taie cu grijă un plic din hîrtie cerată. Iese la iveală un carton multicolor cu un pom de iarnă demn de cea mai frumoasă poveste din frații Grimm. **«Good luck, Johnny!»**

Fred Perry, celebrul jucător englez de acum 30 de ani, cîștigător de Wimbledon, îi urează succes lui Ion Țiriac...

I. CH.

•

În fotografie, soții Țiriac, sau «mariajul» tenis-handbal.

UN MULTIPLU CAMPION SE DESTĂINUIE

La ora actuală, cel mai mare performer al ciclismului românesc este, fără nici un dubiu, Emil Rusu. Într-un singur sezon, Emil a recoltat nu mai puțin de 4 titluri de campion republican, a doborît recordul național în proba de urmărire individuală pe velodrom și și-a înscris numele pe tabelul cîștigătorilor Turului României. În fața acestui mănunchi de strălucite victorii l-am întrebat pe Emil Rusu care dintre succesele sale i-a produs, la timpul cuvenit, cea mai mare satisfacție.

— Am să răspund fără să mă gîndesc prea mult: recordul și titlul de campion în proba de urmărire individuală pe velodrom m-au bucurat, poate, la fel de mult ca ziua fericită în care mi-am cunoscut soția.

— De ce tocmai această asociere?

— Știți, soția am cunoscut-o într-o zi de octombrie. Ploua... Nu prea eram în apele mele și... mi-a zîmbit ea. La fel s-a întîmplat și cu recordul în proba de urmărire. Tot în octombrie. Nu ploua, dar erau nori și era frig. La ce mă puteam aștepta? În plus, pentru proba de urmărire nu făcusem nici o pregătire specială. Am intrat în concurs mai mult ca să mă aflu în treabă. Și totuși, tocmai atunci am doborît un record și am cucerit un nou titlu de campion. A fost o surpriză plăcută la care, vă dați seama, n-aveam dreptul să sper. Așa că m-am bucurat...

— Ce-ți dorești pentru anul 1968?

— Să îndeplinesc norma olimpică (5 minute) în proba în care dețin recordul (5:04,8), să îmbunătățesc recordul orei stabilit în '67 de prietenul meu Burlacu, să am o comportare onorabilă în «Tour de l'Avenir» și, bineînțeles, să cîștig încrederea celor în drept pentru a mă putea număra și eu printre olimpicii români.

G. St.

„ELEVILOR MEI-VICTORII CÎT MAI MULTE!"

Pe veteranul și căpitanul echipei noastre de floretă, campioană mondială — Tănase Mureșan, l-am întîlnit la recentele campionate ale juniorilor, într-o postură mai neobișnuită, aceea de antrenor. I-am solicitat, pentru ultima oară în acest an rodnic pentru el, ca și pentru scrima românească în general, un scurt interviu despre cele mai frumoase momente trăite în 1967.

— Clipe de neuitat pot fi trăite într-adevăr numai de către sportivii care urcă pe podiumul cel mai înalt al învingătorilor. Sentimente de o nețărmurită bucurie am încercat în iulie anul acesta cînd, la îndepărtatul Montreal, am cîștigat împreună cu colegii de echipă titlul de campioni mondiali. Avanpremiera Jocurilor Olimpice din Mexic mi-a oferit pentru a doua oară fericirea de a mă număra din nou în rîndul medaliaților, fericire ce mi-a răsplătit din plin munca atîtor ani.

— Ce crezi că-ți va aduce '68?

— În orice caz, o mare bucurie în familie—un copil (vreau să-ți destăinuiesc un secret: vreau să-l fac fotbalist). În altă ordine de idei, victoriile obținute în scrimă le-am cucerit greu, cu multe eforturi și ambiții, dar aceste succese sînt greu de menținut. Noul an aș dori să-mi dea o putere de muncă și mai mare pentru păstrarea și apărarea supremației floretei românești în lume.

— Altceva?

— Elevilor cărora le sînt antrenor le doresc să realizeze victorii cît mai multe și rezultate dintre cele mai bune, deoarece în curînd voi preda ștafeta noii generații care a și început să se afirme.

— Dragă Sică, sper că dorințele tale se vor îndeplini. În orice caz, revista «SPORT» îți urează pentru noul an mult noroc și numai succese!

Rodica VIȘAN

Tănase Mureșan împreună cu unul dintre sîrguincioșii săi elevi.

în pragul NOULUI AN

8 MINUTE CARE AU ZGUDUIT „EUROPENELE"

Un microinterviu cu baschetbalistul Dragoş Nosievici acum, la sfîrşit de an, nu poate face abstracţie de întrebarea:

— Ce ne puteţi spune despre... cele 8 minute care au... zguduit «europenele»?

Interlocutorul nostru zîmbeşte. A văzut că am în faţă nişte ziare, printre care unul finlandez — cu titlul abundînd în consoane duble — şi unul iugoslav.

— Ziarele v-au atribuit calificative dintre cele mai deosebite: «fabulosul», «extraordinarul», «abilul» etc., concluzionînd că la Helsinki aţi fost un adevărat... erou.

— **Exagerări gazetăreşti.**

— Şi totuşi...

Spunînd acest «şi totuşi», echivalentul lui eppur al lui Galilei, am răsfoit ziarele cu pricina. Toate vorbeau despre «formidabilul» Nosievici, care în 8 minute a adus echipa sa de la un nesemnificativ loc 9 sau... 12, pe locul 5 în campionatele europene. Cum? Introdus în joc cu 8 minute înainte de fluierul final, în meciul România-Iugoslavia, cînd românii erau conduşi cu 11 puncte, Nosievici realizează o performanţă uluitoare: două coşuri din acţiune şi opt încercări reuşite din opt, atunci cînd nici un coechipier nu avea curajul să încerce, de teama unei ratări cu repercusiuni... catastrofale. Total, 20 de puncte, ceea ce a adus României victoria şi un nemaisperat loc 5.

— Deci anul 1967 vă lasă o amintire de neuitat. Ce vă doriţi pentru viitor? — întreb eu.

— **Ce îmi doresc? Ca în marile confruntări să joc de acum înainte 40 de minute ca acele 8 minute de neuitat. Şi doresc acelaşi lucru şi colegilor mei de echipă, fără de care — oricît de... erou aş fi fost eu — cele 8 minute de la Helsinki nu erau posibile. Dacă vom reuşi o asemenea performanţă, la viitoarele campionate vom fi, fără îndoială, scutiţi de emoţii şi chiar în posesia unor medalii.**

- s. nor. -

În fotografie, Dragoş Nosievici, întotdeauna cu coşul plin.

„MONSIEUR HANDBALL"

După victoria finală a echipei României la campionatele mondiale de handbal-tineret, disputate anul acesta în Olanda, revista germană **«Deutsche Handball Woche»** scria, printre altele: «...**Cristian Gaţu a fost «Monsieur Handball» în persoană. Acum, în România sînt doi mari G** (n.r. Gruia şi Gaţu) **care fac o nouă istorie a handbalului. La Stockholm a fost Gruia, iar acum, de la Amersfoort pînă la Rotterdam, a fost Gaţu...»**

Iacă-ne, aşadar, acum la sfîrşit de an, în faţa lui **«Monsieur Handball»**. L-am găsit acasă, învăţînd pentru examene. Cristian Gaţu este student la Facultatea de construcţii civile.

— **Ultimele... încercări ale anului V** — ne explică arătîndu-ne cursurile împrăştiate pe birou.

— Îţi dorim succes la examene, dar am vrea să ne spui care îţi este cea mai frumoasă amintire sportivă din 1967.

— **Finala campionatelor mondiale de tineret din Olanda. Atunci, în calitate de căpitan al echipei, am dat primele mele autografe...**

— Dar cel mai scump trofeu?

— **Sînt... două. Medalia de campion mondial şi un disc oferit de Federaţia iugoslavă celui mai bun jucător al «mondialelor» de tineret.**

— Cum îţi explici simpatia spectatorilor?

— **Cred că publicului îi place fenta. Şi mie-mi place.**

— Ce îţi doreşti pentru 1968?

— **În primul rînd, bineînţeles, diploma de inginer. Apoi, titlul suprem la Campionatul mondial studenţesc care va avea loc în R.F.G., în ianuarie.**

— Altceva?

— **Să joc între Gruia, Oţelea şi Iacob. De altfel, am şi semnat pentru clubul Steaua aşa că, în viitorul campionat, voi fi stelist.**

— La fotbal ai renunţat definitiv?

— **Vă fac o mărturisire, dar să nu afle federaţia...**

— Se poate?!

— **Joc fotbal în echipa Institutului de construcţii, în campionatul orăşenesc. Sînt golgeterul echipei... Dar, vă rog să nu afle...**

— Nici o grijă.

P. HENŢ

DORINŢE DE... AUR

Un microinterviu cu Mihai Tîrlici? De ce nu cu unul dintre arhicunoscuţii «magnifici» ai voleiului nostru?

Pentru că...

Pentru că, pînă acum, nimic nu infirmă speranţele noastre că Tîrlici va deveni şi el, în curînd, un «magnific» al acestui sport. Comportarea lui de pînă acum — la mondiale, dar mai ales la europene, unde a fost, adeseori, **primus inter pares** — şi, în al doilea rînd, modestia lui sînt numai două dintre multele atu-uri ale viitoarei consacrări. De aceea mă gîndeam să intitulez acest microinterviu: **«Elogiul modestiei»**. Noul titlu mi l-a sugerat discuţia cu Mihai Tîrlici înaintea unui antrenament la Dinamo, cînd l-am întrebat despre proiectele sale de viitor.

— **Anul care începe va fi cel mai greu din viaţa mea**, a declarat el.

— Explicaţi.

— **Mai întîi trebuie să-mi termin liceul. Apoi să-mi iau bacalaureatul. Apoi să dau examen la facultate — mă atrage în mare măsură I.C.F.-ul dar şi Politehnica.** (Tîrlici a lucrat la «Semănătoarea», la turnătorie). **Şi toate astea, în prima sesiune, în iunie, deoarece în toamnă pregătirile pentru Mexic nu-mi vor da răgaz nici să răsuflu.**

— Întrevedeţi o medalie în Ţara Aztecilor?

— **Fără îndoială. Este visul de aur al tuturor colegilor mei de lot şi, bineînţeles, al meu. Ce mi-aş putea dori mai mult, ca sportiv, decît să mă întorc medaliat de la Olimpiadă?**

Mihai Tîrlici este ofiţer de miliţie, lucrînd la Inspecţia de circulaţie-auto a Capitalei. Pe această linie, am riscat o întrebare:

— Ce vă doriţi în activitatea de serviciu?

— **Să am cît mai puţine cazuri de anchetă de pe urma accidentelor auto. De aceea, aş face apel la automobilişti să fie mai prudenţi decît în anul care a trecut. Sper să fiu bine înţeles: «calendarul» meu pe 1968 este atît de încărcat, încît voi fi veşnic în criză de timp.**

Sever NORAN

Dorin MUNTEANU, una dintre tinerele speranțe ale schiului românesc.

SPERANȚĂ ÎN... SPERANȚE

În aceste zile, Petre Focșeneanu, secretarul Federației române de schi, bob și biatlon,a intrat, după cum se spune, «în focuri». Zecile de concursuri, la fiecare din ramurile de sport pe care le reprezintă, alcătuirea loturilor, materialul și echipamentul sportiv — iată tot atîtea probleme care-și cer o cît mai bună și operativă rezolvare. Și cine altul dacă nu el trebuie să se îngrijească de toate? În plus, la atîtea treburi se mai adaugă, neplanificat, și cîte un interviu,ca de pildă acesta solicitat de noi.

— La ce sporturi speri să fim reprezentați la Grenoble?

— La toate!

— Chiar și la schi?

— De ce nu? Am absentat cu schiul de la ultimele două Olimpiade și cred că... ajunge.

— Ai o atît de mare încredere în actualii schiori?

— Am încredere în posibilitățile lor de dezvoltare și, într-o mai mică măsură, în rezultatele imediate pe care le vor obține.

— Deci, din partea schiorilor nu va trebui să ne așteptăm la cine știe ce isprăvi.

— În minuni n-am crezut niciodată. Datorită condițiilor geografice și a bazei materiale excelente din țările alpine (Franța, Austria, Elveția, Italia, R.F. a Germaniei), la care se adaugă și S.U.A. și alte cîteva țări, s-a creat un decalaj valoric substanțial între schiorii acestor națiuni și restul sportivilor din lume. În zona «rest» intrăm și noi.

— Și totuși...

— Vom participa. În lotul olimpic au fost incluși în marea majoritate tineri: pentru fond — Gh. Cincu și Marcela Leampă, iar pentru probele alpine — Dorin Munteanu, Dan Cristea, Gh. Vulpe, Marin Focșeneanu, Virgil Brenci și doar Cornel Tăbăraș și Kurt Gohn din generația mai veche. Din rîndurile acestora vom face selecția.

— O adevărată selecționată a speranțelor...

— Da, a speranțelor cu care avem însă convingerea că ne vom impune în mod real la J.O. din anul 1972. În ultimul timp, condițiile materiale de pregătire au început să se îmbunătățească și la noi, astfel că peste 4 ani vom putea emite mai multe pretenții. Deocamdată, însă...

Gh. Șt.

„FENTA" LUI MIHAI FLAMAROPOL

Mihai Flamaropol — antrenorul reprezentativei noastre de hochei — este omul cu 1001 de griji. Griji ridicate de problemele altora. Ale lui și le rezolvă simplu, operativ. Cînd l-am întîlnit ultima oară părea preocupat, era gînditor.

— Ce te neliniștește?

— *Băieții! Sînt mulți în echipă și fiecare cu problemele lui. Încerc să-i ajut să și le rezolve.*

— Singuri nu reușesc să o facă?

— *Ba da, dar mai cu încetinitorul, iar eu, la antrenamente vreau să-i am deconectați, eliberați de orice alte preocupări.*

— Și ce probleme ți s-au ivit acum?

— *Se apropie stagiunea de examene în facultăți. Printre jucători am și studenți. Trebuie să le creez ore libere să învețe. Facultatea nu trebuie neglijată.*

— Doar atît?

— *Să nu-ți închipui că-i atît de simplu. Ore de antrenament, ore de studiu și... Olimpiada se apropie! Mai intervine o răceală a vreunuia dintre copiii băieților... Dumitraș are o fetiță de numai cîteva luni. La fel Biro și Calamar. Eu n-am copii. Băieții pe care-i pregătesc m-au făcut, însă, bunic și ca orice bunic am probleme. Acum vine Anul Nou. Bradul, colindul prin magazine, cadourile... Mă gîndesc la toate. Vreau să fiu un bunic bun.*

— Sper să poți face față. În altă ordine de idei, ce consideri că a reprezentat anul 1967 pentru «naționala» noastră de hochei?

— *O oarecare creștere valorică. Au demonstrat-o campionatul mondial de la Viena, precum și rezultatele jocurilor noastre din această toamnă.*

— Și ce-ai dori să-i aducă echipei anul 1968?

— *Eu aș vrea multe. Mă mulțumesc, însă, cu puțin. De pildă, la J.O. de la Grenoble, băieții noștri să fie zmei,* și... (aici Mișu și-a întrerupt declarația printr-o fentă făcută ca în zilele lui de mare glorie sportivă). *Lasă că-ți spun altă dată. Acum mă grăbesc. Trebuie să ajung la patinoar.*

La patinoar, Mihai Flamaropol a ajuns însă abia după o oră de la conversația noastră. Întîmplător am aflat de acest fapt printr-un telefon. Asta zic și eu fentă...

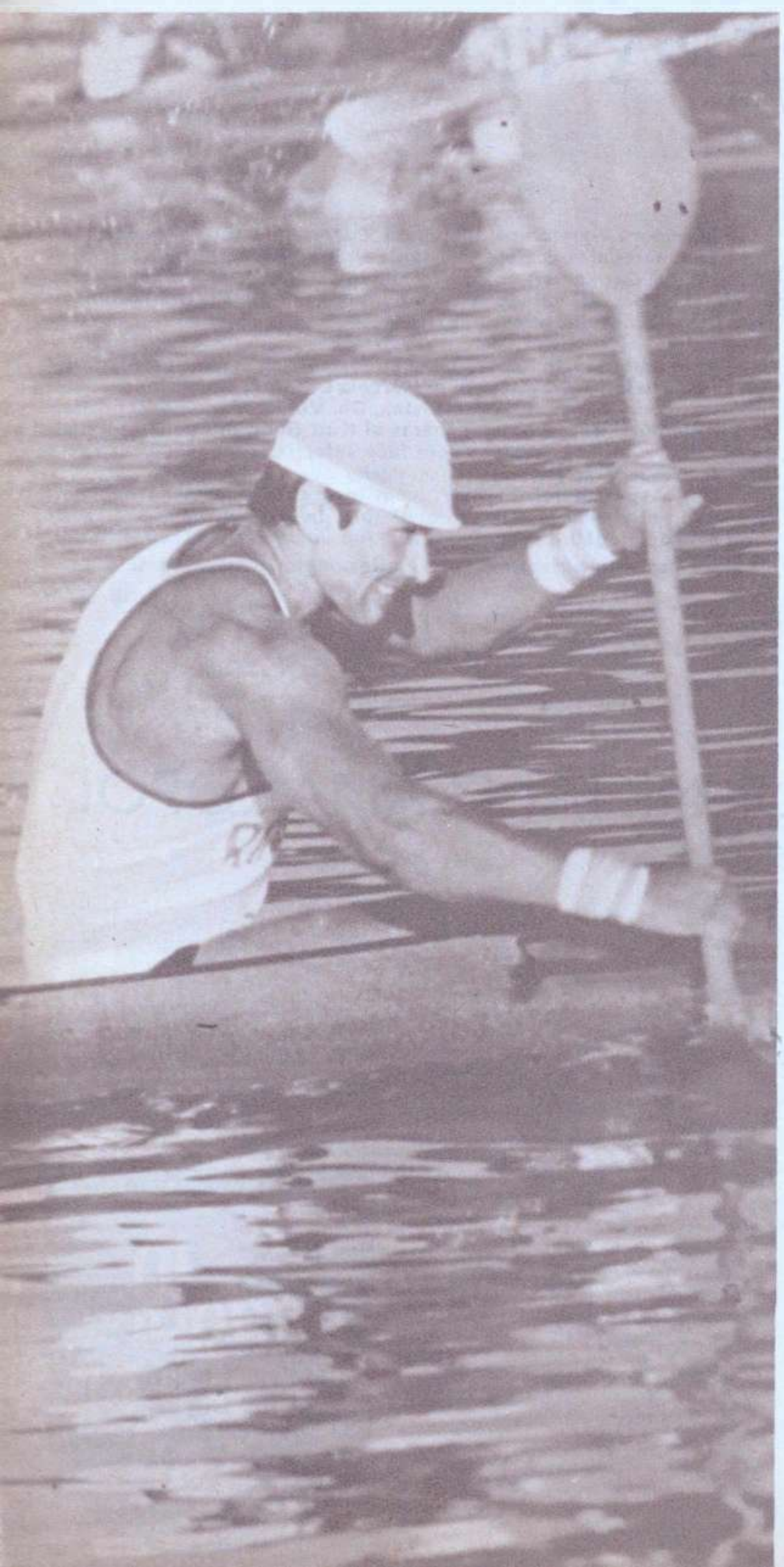
În fotografie, unul dintre principalii piloni ai apărării echipei naționale: *Deziderin VARGA*.

G. STEFĂNESCU

în pragul NOULUI AN

Calendarul 1967 SUCCESELOR

Maestrul emerit al sportului AUREL VERNESCU, cel mai... productiv performer al anului 1967.

ATLETISM

— MIHAELA PENEȘ, 60,68 m, cel mai bun rezultat mondial al anului. (Poiana Brașov, 2 septembrie)
Iată deci, că și cu o singură floare se face primăvară...
— VIORICA VISCOPOLEANU, 6,56 m, medalia de aur la concursul preolimpic. (Mexico, 21 octombrie).
Cu acest rezultat, V.V. și-a calculat pașii pentru săritura olimpică...

BOB

— Echipajul PANȚURU-NEAGOE-HRISTOVICI-MAFTEI, campion european (Igls, Austria, 28—29 ianuarie).
— Echipajul PANȚURU-NEAGOE, vicecampion european (Igls, Austria),21—22 ianuarie)
Paginile de aur scrise cîndva de Papană, Frim, Dumitrescu și ceilalți boberi români au revenit la lumină.

BOX

— NICOLAE GÎJU, campion european la categoria cocoș (Roma, 20—30 mai).
— CONSTANTIN CIUCĂ, medalie de argint, la europene.
— I. HODOȘAN, I. COVACI, G. CHIVĂR, I. MONEA, medalii de bronz în cadrul aceluiași concurs.
O frumoasă regăsire a urmașilor lui Linca și Negrea.

CAIAC-CANOE

— AUREL VERNESCU, campion european la caiac 1 — 500 m.
— VERNESCU-SCIOTNIC, c.e. la caiac 2 — 1000 m.
— COVALIOV- ȚURCAȘ-CALENIC-IRIMIA, c.e. la caiac 4 — 1000 m.
— Ștafeta 4 × 500 m (Turcaș-Conțolenco-Ivanov-Vernescu), campioană europeană.
— ANDREI IGOROV, campion european la canoe 1 — 10000 m.
— MAXIM-SIMIONOV, campioni europeni la canoe 2 — 1000 m.
Așadar, la 18-19-20 august, pe apa lacului Berthasee, de lîngă Duisburg, cei mai mari «vistiernici» ai sportului românesc și-au făcut din nou datoria...

CANOTAJ ACADEMIC

— Trei medalii de bronz (4 + 1 băieți, 4 + 1 și 8 + 1 fete) în cadrul campionatelor europene de la Vichy (Franța,2—10 sept.).
Un prim pas spre ieșirea din penumbra impusă de formidabila flotilă a caiacului și canoei.

HANDBAL

— Echipa națională de băieți, medalie de bronz la campionatul mondial din Suedia (12—21 ianuarie).
— Echipele naționale de tineret (băieți și fete), campioane mondiale, Rotterdam (Olanda, martie).
Elevii și-au întrecut maeștrii... sau «forța schimbului de mîine».

LUPTE GRECO-ROMANE

— ION BACIU, campion mondial (București,1—3 septembrie) și medalie de aur la concursul preolimpic din Mexic.
— CONSTANTIN TURTUREA, vicecampion mondial.
— SIMION POPESCU, vicecampion mondial și campion european (Minsk, 18—21 mai).
— NICOLAE MARTINESCU, medalie de bronz la campionatele mondiale.
— ION ȚĂRANU, vicecampion european.
— GHEORGHE POPOVICI, medalie de bronz la «europene».

LUPTE LIBERE

FRANCISC BALO vicecampion mondial (Delhi, India, 12—14 noiembrie) și vicecampion european (Istanbul, 7—9 iulie).
— M. CRISTEA, medalie de bronz la «europene».
— P. COMAN, medalie de bronz la «europene».
Două confirmări: valoarea de ansamblu a «greco-romanilor», prin repetarea performanței de la Yokohama, și confirmarea — din păcate izolată — a forței lui Balo

RUGBI

— DINAMO BUCUREȘTI, cîștigătoare a Cupei Campionilor Europeni.
Memorabilă acea răsturnare a favoritului Agen... (de la 0—12 la 18—0!).

SCRIMĂ

— DRÎMBĂ, MUREȘAN, TIU, FALB, campioni mondiali de floretă pe echipe (Montreal, Canada, 5—15 iulie).
— Echipa de fete, medalie de bronz la Montreal.
— ȘTEFAN PONGRAȚ, campion mondial de tineret — spadă — în Iran.
Victoria floretiștilor, una dintre marile surprize ale anului internațional 1967.

TENIS DE MASĂ

— CSM CLUJ-băieți și PROGRESUL BUCUREȘTI — fete — cîștigătoare ale Cupei Campionilor Europeni.
Un tradițional succes confirmat, dar care așteaptă de prea mult timp o ratificare mondială...

TIR

— MARCEL ROȘCA, medalie de aur la concursul preolimpic de la Mexico în proba pistol viteză.
Tirul își gravează obișnuita medalie olimpică...

VOLEI

— DINAMO BUCUREȘTI, cîștigătoare a Cupei Campionilor Europeni, la băieți, în a doua finală românească... Dar, parcă prea puțin în anul «europenelor»...

15 pronosticuri pentru OLIMPIADĂ

Citeva zile şi va cădea cortina lui 1967. Citeva zile şi urare La mulţi ani!. Citeva zile şi se va ridica cortina lui 1968. C mai buni sportivi români, ca şi cei din lumea întreagă, vor ie din turnantă şi vor ataca ultima linie dreaptă cu toate motoarel Ţinta?? Podiumul olimpic!

Cine candidează la podiumul olimpic? Cu ce şanse?

Aceste întrebări le-a adresat revista SPORT unui num de 15 ziarişti sportivi. Poate că mulţi din cititorii noştri ar dorit să afle şi pronosticul colegului nostru Ioan Chirilă — 16-lea. Dar vina pentru că nu-i putem satisface nu ne aparţin Ea poate fi găsită la federaţia de fotbal, la secţiile de fotbal di cadrul cluburilor şi asociaţiilor sportive din întreaga ţară. mai sînt şi baschetul, şi altele. Dar, să trecem la fapte...

Atletism

Atletismul românesc şi-a încheiat anul doar cu trei prezenţe de prestigiu în ierarhia mondială: Mihaela Peneş (I), Viorica Viscopoleanu (III) şi Şerban Ciochină (IX). Totuşi, sînt optimist pentru Olimpiada din Mexic: aur pentru Mihaela Peneş şi Viorica Viscopoleanu, bronz pentru Şerban Ciochină, locul IV pentru Valeria Bufanu, Virginia Bonci şi Şerban Ioan. Deci, 27 de puncte (în ciuda slabei dezvoltări a atletismului nostru de performanţă), adică cel mai mare punctaj dintre toate disciplinele! Ca şi la Tokio, în 1964.

Horia CRISTEA

Biatlon — Schi

La Innsbruck, în 1964, Gh. Vilmoş a produs marea surpriză, clasîndu-se pe locul V la proba individuală de biatlon. De atunci, reprezentanţii noştri au fost mai întotdeauna printre fruntaşii marilor competiţii internaţionale. Deci, au valoare. Deci, au posibilitatea de a se menţine SUS. Şi, cu puţină şansă (uneori decisivă în biatlon), pot urca chiar pe podium la Grenoble. Ar merita.

La alpine! Bine că participăm. Mai mult să nu cerem, pentru că nu se poate. La noi zăpada cade tîrziu...

Dumitru STĂNCULESCU

Bob

Un pronostic la bob? În genere, sînt optimist. Am încredere în boberii care au reuşit să cucerească în '67 titlul de campioni europeni la bobul de 4 persoane şi pe cel de vicecampioni la bobul de două persoane. La întrecerile din Alpe d'Huez sper într-un AUR olimpic la bobul de 4 şi într-un BRONZ la cel de 2. Băieţi, faceţi-vă forte şi nu-mi dezminţiţi pronosticul. Drept recompensă vă promit un amplu foto-reportaj.

Gheorghe ŞTEFĂNESCU

Box

Cred că în Mexic boxul românesc va obţine, prin campionul european Nicolae Gîju, a doua medalie olimpică de aur, care se va adăuga celei cucerite de Nicolae Linca la J.O. de la Melbourne în anul 1956. Colegul său de club, atletul Constantin Ciucă, are şanse considerabile la medalia de bronz, sau chiar la aceea de argint. În rest... surprize.

Petre HENŢ

Caiac-canoe

Caiacul românesc, atît de bine reprezentat la campionatele mondiale, va izbuti să cucerească în Mexic şi aurul olimpic la C-2 1 000 m (A. Vernescu + A. Sciotnic). La C-4 1 000 m întrevăd o medalie de bronz. În probele de canoe este probabil ca echipajul M. Ionescu + C. Manea să-şi încheie cursa de 1 000 m cu pretenţii la medalia de argint. Fetele noastre? Viorica Dumitru + Valentina Serghei (sau Hilde Lauer) aspiră cu şanse la medalia de bronz.

Paul ROMOŞAN

Canotaj academic

Pînă acum, vîslaşii sau ramerii noştri n-au prea ştiut să pună «punctul pe i» la regatele J.O. Creditaţi de un satisfăcător sezon 67, ei îmi dau, însă, curajul unui pronostic optimist: calificarea pe toată linia în finalele de pe Xochimilco, unde schiful de 4+1 (în primul rînd) şi echipajele de dublu şi 4 f.c. pot chiar emite pretenţii la «bronz».

Neagoe MARDAN

Ciclism

Şanse? Da! Echipa noastră de contratimp poate ocupa în cursa de 100 km unul din locurile 4—6. În proba de urmărire individuală, Emil Rusu are dreptul să rîvnească la o medalie (5 : 04,8 pe Dinamo înseamnă 5 : 00,0 pe «Vigorelli» sau pe «Fausto Coppi» şi 4 : 50,0 pe velodromul olimpic din Mexic, orice îmbunătăţire a performanţei amplificîndu-se). Şi... cam atît! Cursa de fond pe şosea este o adevărată loterie, iar restul probelor de velodrom ne sînt, din păcate, inaccesibile.

Hristache NAUM

Gimnastică

Am cam uitat de «bronzul» de la Melbourne şi de la Roma şi începem să ne mulţumim, în ultimii ani, şi cu mai puţin. Echipa noastră feminină (şi bine ar fi ca ea să participe!) poate ocupa locul VI, cu condiţia unei temeinice pregătiri şi a unui program competiţional adecvat în 1968. La băieţi vom fi prezenţi, probabil, cu doi-trei tineri gimnaşti. Ne rezervă, oare, Mihaiuc vreo surpriză la sol? Zic... dacă!...

Constantin MACOVEI

Haltere

La ora actuală avem doar doi halterofili capabili să se claseze printre primii şase în Mexic. F. Balaş, la «uşoară», cu un total de 430 kg poate urca chiar pe podiumul medaliaţilor, iar Z. Fiat, la «cocoş», cu 330 kg este indiscutabil printre primii şase. Deocamdată, atît.

Ioan OCHSENFELD

Hochei pe gheaţă

Din 1962 şi pînă astăzi echipele de hochei ale României R.D. Germane s-au întîlnit de zece ori, dar nici una din acest partide n-a avut un caracter oficial, cum îl va avea viitorul me de la Grenoble (calificarea pentru grupa A a turneului olimpic) Noi am obţinut două victorii şi un rezultat egal, în rest succes fiind de partea hocheiştilor din R.D.G. În mod normal, balanţ înclină spre adversarii noştri şi la Grenoble, dar... şi pucul rotund!

Romeo VILAR

Lupte greco-romane şi libere

La «greco-romane» pronosticul meu este următorul: Io Baciu — aur (57 kg), Nicolae Martinescu — argint (97 kg) Cornel Turturea (52 kg) şi Simion Popescu (63 kg) — bron Constantin Buşoi (+97 kg) — locul 4—6.

La «libere»: Francisc Balo (87 kg) — argint, Nicolae Criste (57 kg) — bronz.

Costin CHIRIAC

Polo pe apă — Natație — Sărituri

Socotesc că «7»-le poloiştilor români, ajuns la deplină maturitate, îşi va putea menţine locul (V) în sextetul marilor formaţi din lume, cu şanse de a mai urca o treaptă-două. Dintre înotători, Cristina Balaban şi Vasile Costa pot spera la un loc pe blocstarturile finalei olimpice. Dar numai cu rezultate sub 69 de secunde! Săritorii, în schimb...

Adrian VASILIU

Scrimă

Scrima românească este capabilă să se afirme şi la Ciudad de Mexico prin ambasadorii ei cei mai autorizaţi (la această oră) — floretiştii şi floretistele. Băieţii — în cvartetul Mureşan, Drîmbă, Ţiu, Falb — pot termina în primele 3 locuri. Fetele (Drîmbă, Iencic, Szabo, Ene, Stanca, Vicol), de asemenea, pot concura la o medalie.

Tiberiu STAMA

Tir

Trăgătorii noştri vor concura la şase din cele şapte probe olimpice. La pistol viteză: Virgil Atanasiu, Marcel Roşca (sau Ion Tripşa) aspiră la medalii. La talere din şanţ şi skeet: Gheorghe Florescu şi Gheorghe Sencovici vizează unul din primele şase locuri. Asemenea aspiraţii pot avea şi Lucian Giuşcă (pistol precizie), Marin Ferecatu, Nicolae Rotaru, Gheorghe Vasilescu, Ion Olărescu sau Gheorghe Sicorschi (armă liberă calibru redus 60 focuri culcat şi armă liberă calibru redus trei poziţii).

Constantin COMARNISCHI

Volei

Fie «bronzul», fie «argintul», fie chiar «aurul» (la care prestigiul internaţional al voleiului nostru ne impune să aspirăm!) sau... oricare din locurile de la 4 la... 7. Condiţionat de realizarea — sau nu — a ceea ce în special trebuie făcut. Adică: selecţionarea în lotul reprezentativ exclusiv a jucătorilor constanţi şi, în egală măsură, combativi, dotaţi neapărat cu un solid moral de concurs, nu cu labilităţi de... cocuţe; apoi — printr-un volum de lucru care se cere mult sporit — ameliorarea substanţială a jocului de apărare.

Constantin FAUR

Dacă acest fluviu de optimism — cele 15 pronosticuri — va ajunge la Grenoble şi la Ciudad de Mexico chiar cu jumătate din apele sale, sportul românesc îşi va înscrie în palmaresul olimpic cea mai strălucită prezenţă (cota cea mai înaltă atinsă fiind la J.O. de la Melbourne din 1956: CINCI MEDALII DE AUR). Părerile celor 15 ziarişti sportivi, traversate de un entuziasm cu care — să fim sinceri — nu prea sîntem familiarizaţi, nu exclud, însă, probabilitatea, bineînţeles, probabilitatea participării în funcţie de rezultatele anului 1968. Este o vorbă a conducătorilor de maşini: «Ştiu cînd plec, dar nu şi cînd ajung!». Această rezervă, care reprezintă nu prudenţă, ci cumpătare, nu va trebui, însă, în nici un caz să se constituie o scuză pentru idolii noştri dacă abia în întrecerile de la Olimpiadă îşi vor da seama că aripile lor sînt de ceară. Să sperăm că vom avea la Grenoble şi la Ciudad de Mexico cît mai puţine aripi de ceară!

SPORT

SCURTĂ ISTORIE A FOTBALULUI ŞI... LOCUL NOSTRU

BUCUREŞTI, ROMÂNIA—ITALIA 0—1. Emil Dumitriu admiră dezinvoltura lui Picchi.

BERLIN, R.D. GERMANĂ—ROMÂNIA 1—0. Ion Ionescu, într-una din puţinele tentative de ofensivă ale echipei noastre.

A fost o dată, ca niciodată, acum o sută şi ceva c ani...

O EPOCĂ DE AUR...

• A fost epoca eroică a fotbalului. Epoca **foot-ball-ului** Cu doi de **o** şi cu doi de **l**. Epoca fotbalului insular. Cin nu se născuse încă **fussbal-ul...** Nu se născuse **kopana.** Şi nici înflăcăratul **calcio...**

Fotbalul era un joc. Un simplu joc. Un joc născut, h să zicem, la sugestia bătrînului şi vestitului gazon engl zesc, plictisit de succesiunea prea calmă a anotimpurilor

Şi ce frumos era **foot-ball-ul**! Un portar şi zece înaintaş O explozie ofensivă. Cu scoruri mari (18—0, 9—8, 12—3 parcă în cinstea **rugby-ului,** fostul frate siamez al **foot ball-ului.**

Dar epoca de aur, epoca pură a fotbalului, n-a ţinut pre mult. În Eden-ul fotbalistic a apărut mărul discordiei. fost suficient ca un singur spectator din cei o sută de m de la Sheffield sau Manchester să spună — pozitivist — c e mai bine să obţii un 8—8 decît să pierzi cu 8—9, pentr ca unul din cei 10 înaintaşi să devină omul de antecamer al bietului **goal-keeper.**

Totuşi, lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Fapt că 7—7 l-a înlocuit pe 8—8 n-a fost observat decît d 3 din cei 100 000 de spectatori de la Liverpool sau Wo verhampton. Între timp fotbalul a fost exportat în Europ şi apoi în America de Sud. Aşa au apărut Racingul şi For wardul la Buenos Aires.

Într-o bună zi, singurul prieten al portarului a m primit un ajutor. De ce? Pentru că preţul victoriei a în ceput să crească. Curînd, alţi trei înaintaşi au fost boteza **halfi.** Deci, un portar, doi fundaşi, trei halfi şi... num cinci înaintaşi. Gazonul cîndva al nimănui şi al tuturor intrat în uzufructul fiecărui jucător în parte. Şi astfe epoca de aur se sfîrşeşte cam în ultimii ani ai deceniul al patrulea, la Montevideo, într-o zi de iulie 1930, cîn pe stadionul **Centenario,** Uruguay învinge Argentin cu 4—2, în **«cel mai frumos joc oficial al istoriei fo balului»** (Octav Luchide, prezent la finală).

Între timp, la noi în ţară, balonul rotund pătrunde timi pe la începutul secolului, şi simte bucuria epocii de au culminînd cu zilele de glorie ale «Chinezului» din Tim şoara.

UN JANDARM PRINTRE ARTIŞTI...

Dar să revenim în patria fotbalului, care continuă s privească de sus Europa. Preţul victoriei continuă s crească. Chapman, directorul tehnic al Arsenalului di Londra, îl retrage pe mijlocaşul centru între fundaş forţat şi de noua lege a ofsaidului. Apărarea se întăreşt Arsenalul scapă de retrogradare şi apoi cîştigă campion tul. Stoperul, marele jandarm al gazonului, devine realitate. Sîntem în anul de graţie 1931. Jocul se înăspreşt Fundaşii de margine trec la extreme. Înaintaşii, care pîn acum avuseseră ca adversar doar balonul, capătă unul nou omul lipit de ei. Jocul se înăspreşte. Pentru că preţ victoriei e în necontenită creştere.

REPLICA «ARTEI PENTRU ARTĂ»

Pe terenurile bătrînului continent mulţi imită lecţ profesorilor din Insulă. Şi totuşi, austriecii refuză să s închine la altarul pragmatismului englezesc. La Vien zeiţa Victoriei se află abia în coada cortegiului. Austrieci crescuţi la şcoala valsului, refuză să creadă că fotbal poate căpăta noi semnificaţii şi aplaudă strălucitor menuet fotbalistic al Wunderteam-ului. **«Să întărir apărarea?» «Nu! Să înmulţim numărul artiştilo din atac!»**

Wunderteam-ul obţine mari victorii. Echipa minun înscrie cîte şapte goluri şi primeşte cîte patru. Triunghi isoscel al jucătorilor continuă să aibă unghiul său ascuţ în braţele portarului. Adversarii Wunderteam-ului ca unul după altul, răpuşi de jucătorii-titani de tip Sindela care au încercat Renaşterea... Dar, în cele din urm esteţii Wunderteam-ului vor rămîne doar o frumoa amintire. Austria nu se va putea apropia niciodată d trofeul suprem.

FRENEZIA VICTORIEI

Pe neaşteptate, preţul victoriei capătă proporţii inca culabile. A doua ediţie a campionatului mondial — ediţ italiană — aprinde tribunele. **Azzurrii** forţează victori Tribunele, în delir, schimbă complet faţa fotbalului. **«Ma e oare acesta un divertisment?»** Meazza, interul d glorie al **Squadrei,** se retrage pînă în careul propri pentru a apăra avantajul minim în faţa Cehoslovacie **«Nu e frumos? Poate... Dar cine dintre cei cinc zeci de mii de spectatori căzuţi în frenezie mi-a accepta să pierd în faţa elegantei echipe a lui Pla nicka?»...**

BUCUREȘTI, ROMÂNIA—R.F. A GERMANIEI 1—0. Unul din nenumăratele atacuri nefructificate ale jucătorilor noștri.

Campionatul mondial s-a încheiat. Cea mai bună echipă a României se întoarce după o înfrîngere la limită — 1—2 — în fața Cehoslovaciei, finalista care a deschis scorul în fața Italiei. **Cea mai bună echipă a României!**... Dar o echipă care șovăie încă între farmecul Wunder-team-ului și setea de victorie a **Squadrei azzurra**...

AȘA SE SCRIE ISTORIA...

Balonul rotund continuă să se rostogolească, mereu mai aprig, pe întreg globul. La noi, însă, rotirea e mai lentă. «Stoperul englez» se naște cu o întîrziere de șapte-zept ani. Colea Vîlcov e primul, la sugestia unui portar — Platko — care știe ce înseamnă un centru înaintaș advers lăsat în libertate.

Fotbalul nostru, care a scăpat marea ocazie de afirmare în Italia, are un nou prilej, în Franța. Începe ediția franceză (1938) a «Cupei Jules Rimet». Jucăm cu «naționala» Cubei. Sîntem mari favoriți. Organizatorii ne rețin camere de hotel la Antibes, pentru jocurile următoare. Dar, intervine o altă trăsătură a majorității fotbaliștilor noștri cam de totdeauna: supraestimarea. 3—3 cu Cuba! Aproape de necrezut! Urmează rejucarea. Și încă o greșeală. O greșeală care se repetă de aproape cincizeci de ani. Schimbăm fundamental echipa. Și pierdem rejucarea cu... Cuba! De necrezut, dar adevărat. Așa se scrie istoria.

ÎNTOTDEAUNA TREBUIE SĂ EXISTE UN «DAR»

Apoi vine războiul. «Cupa Jules Rimet» doarme somn lung în adăposturile Romei. În 1950, la Rio, **carta pentru artă** — faimoasa echipă a Braziliei — pierde în fața micului Uruguay. Un stadion de 220 000 de oameni plînge. Golul uruguaianului Ghiggia e mai frumos decît arta infinită a unui Zizinho.

...Fotbalul nostru se reface treptat. Apar din nou JUCĂTORII. Dar, pentru că întotdeauna trebuie să existe un... dar, trebuie să facem ceva ca să rămînem în urma istoriei fotbalului. Puternica noastră echipă de după război joacă doar 4 (!) meciuri în anii 1951 și 1952: 2—2 cu Cehoslovacia la Praga, 3—1 cu Cehoslovacia la București, 1—0 cu Polonia la București și 1—2 la Turku, împotriva celei mai mari echipe a vremii, Ungaria.

LECȚIA DE LA BERNA

1954... Berna. Nu izbutim să ne calificăm... Îi învingem pe bulgari de două ori («O, tempora!»), dar ratăm victoria împotriva cehoslovacilor, la București. Vă aduceți aminte? Golul acela al lui Safranek, de la 30 de metri, în poarta lui Birtașu. Și fantezia selecției! Petschovschi extrem dreapta! Călinoiu—inter! În sfîrșit!

La Berna, brazilienii își aruncă în luptă toți artiștii inegalabili. Dar, capotează. Maghiarii domină campionatul cu un half retras ușor spre Lorant («Apărarea are cuvîntul!»)... Și apoi, lovitură de teatru!... Fritz Walter, cu echipa lui de atleți, taie aripile celei mai... înaripate echipe a vremii. Prețul victoriei a crescut și mai mult. Sindelar era David. Rahn sau Szimaniak sînt Goliat. E bine? Nu, desigur. ...Dar balonul rotund se supune unor legi care îl depășesc. Legile mîndriei de a învinge. Oh, dacă n-ar fi porțile!...

Brazilienii pleacă umiliți, dar au învățat perfect lecția de la Berna.

ÎN SFÎRȘIT, RASUNDA...

După 28 de ani de tentative, brazilienii au ajuns, în sfîrșit, la concluzia că apărarea nu poate fi neglijată. Îngroziți de coșmarul centrului înaintaș cu patru picioare (Kocsis + Puskas), ei se prezintă cu patru fundași și cîștigă — pe Rasunda Stadion — cu **ochiul de Argus** al lui Didi, cu demarajele uluitoare ale lui Garrincha și cu verva de superclasă a lui Pele. Sistemul cu patru fundași sau, mai exact, sistemul apărării întărite, a luat ființă, urmînd legea obiectivă a creșterii prețului victoriei. Un sistem care va ajunge la noi peste mulți ani, cînd creatorii lor îl vor fi modificat (Chile), trecînd la acel 4—3—3 mai suplu, fără îndoială, dar a cărui aritmetică simplă nu poate ascunde faptul că reprezintă — în fond — o nouă concesie făcută apărării sau, mai exact, siguranței în apărare.

LICITAȚIA CONTINUĂ

După Santiago, licitația prețului victoriei a continuat să crească furibund. Cupele europene, cupele intercontinentale, toate aceste jocuri tur-retur care au transformat miercurea într-o zi de luptă aprigă pe gazon pe întreg globul au continuat să retragă jucătorii spre poarta proprie. Într-un fel sau altul. Apariția «măturătorului», condamnată cu asprime de unii, nu explică nici pe departe... asprimea jocului din ultima vreme. Lipsa lui la echipa Argentinei în Anglia — de pildă — nu scutește echipa lui Onega de toate acuzațiile pe care le-a primit. Măturătorul nu e decît o formă de organizare. Marcajul strict sau zona aglomerată sînt o realitate mondială. Celtic, la Praga, s-a apărat cu 11 oameni în careu, în numele dorinței de a învinge.

Încercarea de renaștere a fotbalului fentei și pasei calme — făcută de Anderlecht prin intermediul apărării în linie — a fost o himeră. Dacă vreți, un gest frumos, ca orice gest gratuit. De ce gratuit? Pentru că licitația victoriei continuă. Iar armele victoriei sînt mai aspre, mai directe, mai virile. Apărarea în linie e, dacă vreți, o romanță într-un **«program Beatles»**. Pînă la urmă, chitarele electrice o vor acoperi și nu va rămîne decît un ecou, fie el și un ecou nostalgic.

CE FACEM NOI?

Noi am cam pierdut vremea visînd. Visînd, am repudiat acum zece ani ideea jocului atletic, care nu era o erezie — cum s-a susținut — ci un moment de viziune. Greșită a fost interpretarea dată atunci «jocului atletic». S-a tras concluzia că **atletic** înseamnă o lovitură dată tehnicii. Dar fondul ideii era altul. Jocul atletic era o invitație **și la angajare fizică**, pentru a-i putea ține piept viitorului Uwe Seeler, viitorului Jair sau viitorului Stiles.

Am cam pierdut vremea. Am fost întotdeauna în urmă. Ne-am supraestimat deseori. Nu ne-am bătut decît arareori. Așa am ajuns ca un **batailleur** ca Höge să șarjeze trei fundași deodată. Trei fundași care, încă o dată, au demonstrat că nu știu ce înseamnă jocul atletic.

ȘI SOLUȚIA?

Desigur că am putea să ne retragem într-un turn de fildeș, visînd în continuare la frumusețile jocului de fotbal, contemplînd butadele lui Dumitriu, ironiile lui Dobrin sau sarcasmele lui Ivansuc. Dar aceasta ar fi o soluție de rafinament desuet. Fotbalul de astăzi nu mai are nimic comun cu cei zece înaintași ai secolului trecut și care, după ce și-au executat — cu succes sau nu — șarja, așteaptă, bine crescuți și delicați, șarja adversarilor. Fotbalul de astăzi înseamnă în primul rînd Höge. Micul Höge din meciul cu R.D.G. Acest Höge care a crescut — sînt sigur — la școala unui marcaj de o severitate excepțională.

Fotbalul de acum o sută de ani era un fotbal cu 10 înaintași, care nu considerau de demnitatea lor să-și asume și sarcini de apărare. Fotbalul de ieri a cunoscut o diviziune rigidă a muncii. Fotbalul de astăzi e un fotbal cu 10 apărători, a căror supremă datorie este de a marca un gol mai mult decît adversarul. Dar pentru asta e nevoie de o schimbare de mentalitate, din toate punctele de vedere, astfel încît jucătorii noștri, pentru care fotbalul este o ocupație secundară, să fie obligați să dea tot ce pot. Și vor fi obligați să dea tot ce pot atunci cînd vor fi în pericol de a fi schimbați. Dați-mi, însă, un înlocuitor pentru Dumitriu sau pentru Dobrin la echipele lor de club!... Un asemenea gînd ar fi o crimă. Și poate pe bună dreptate. Nu avem alții. Pentru că fotbalul nostru, în ciuda neîntreruptei licitații a victoriei, continuă să rămînă un simplu divertisment, căruia, în schimb, i se cere foarte mult.

Ioan CHIRILĂ

BUCUREȘTI, ROMÂNIA—R.D. GERMANĂ 0—1. Mingea refuză să intre în poarta adversă, în ciuda spectaculosului salt al lui Constantin.

La mulți ani, CONSTANTIN!

7 decembrie 1967. Cerasella, fetița lui Constantin, plînge. Seara de ieri a fost a înfrîngerii. Tatăl ei o consolează...

MICROBIOGRAFIE

1932 — La 14 decembrie, se naște la București, cartierul Obor, Gheorghe CONSTANTIN.

1937 — Gheorghe Constantin începe să joace fotbal pe terenurile virane și pe străzile din Obor... (Poate pentru ca — anticipînd — să sărbătorească, o dată cu cei 35 de ani de viață, 30 de ani de fotbal).

1944 — Participă la prima selecție de copii organizată de «Unirea Tricolor», pe terenul din Obor; selecționer: antrenorul Ștefan Cîrjan, care îl reține în lotul celor copți pentru fotbal, în ciuda unei constituții fizice care nu prea stîrnește admirație.

1947 — Primul joc pe ANEF: finala de juniori Juventus — Unirea Tricolor 2—1.

— Selecționat în echipa de juniori a Bucureștilor, joacă 25 de minute, la Ploiești.

1948 — Participă la cabăra de juniori de la Tg. Mureș, condusă de actualul antrenor emerit C. Braun-Bogdan.

— Unirea Tricolor își încetează activitatea.

1949 — Se transferă la Venus UCB. Antrenor de juniori: Humis. Antrenor la seniori: Dincă Schileru.

1951 — Venus UCB e în pragul desființării; Constantin trece la Locomotiva Iași, categoria B, unde va juca pînă în vara anului 1954.

1954 — Se transferă la Petrolul Ploiești, unde rămîne doar o lună. Apoi, fiind încorporat, e legitimat la CCA.

1955 — Debutează la CCA într-un joc cu Politehnica, la Timișoara (2—2). Deschide scorul în primul minut.

— Primul succes în cadrul echipei CCA, cîștigarea «Cupei României».

1956 — Îmbracă primul tricou de campion și debutează în echipa națională (22 aprilie, la Belgrad, România—Iugoslavia 1—0).

1957 — Se consolidează în echipa națională.

1958 — Cel mai bun jucător al anului.

1959 — Confirmă titlul obținut.

1960 — Îmbracă al doilea tricou de campion și cîștigă titlul de golgheter (20 de goluri).

1961 — Al doilea titlu de golgheter (22 de goluri) și al treilea tricou de campion.

1962 — CCA, echipa lui Constantin, cîștigă Cupa României, iar «tricoul nr. 8» devine, pentru a treia oară consecutiv, golgheterul campionatului, cu 24 de goluri.

1963 — În cadrul unui remarcabil turneu în Danemarca, presa daneză menționează în ample comentarii clasa internațională a interului dreapta al selecționatei bucureștene.

1964 — Trăiește drama de la Yokohama, cînd un penalty ratat atrage după sine reproșurile excesive ale cronicarilor, care contribuie la demoralizarea căpitanului echipei naționale.

1965 — Reia antrenamentele cu tenacitatea care l-a caracterizat întotdeauna.

1966 — Regăsește drumul victoriei, fiind unul din principalii factori ai succesului echipei Steaua în «Cupa României».

1967 — Încheie sezonul de primăvară cu o nouă victorie în «Cupa României».

— Joacă exemplar în sezonul de toamnă, fiind principalul animator al echipei Steaua în lupta pentru refacerea morală a unei noi echipe.

— E chemat din nou în lot, după o absență de trei ani. Acceptă cu curaj, deși e convins că trăznetele se vor abate în primul rînd asupra «căpitanului». Își aruncă în luptă toate puterile și, în ciuda insuccesului final, are conștiința datoriei împlinite.

TOAST

LA 35 DE ANI

Am putea ridica paharul pentru această longevitate sportivă atît de rară în fotbalul nostru.

Pentru Constantin, tehnicianul complet, unul dintre ultimii care amintesc de binecunoscuta școală oboreană.

Pentru Constantin, tacticianul care a desenat pe gazon, timp de zece ani, cu o măiestrie unanim recunoscută, jocul echipei C.C.A.

Pentru Constantin, triplul golgheter al campionatului nostru național, unul dintre ultimii maeștri ai șutului, astăzi mereu uitat.

Pentru Constantin, sportivul, unul dintre puținii slujitori ai fair-play-ului.

Pentru Constantin, internaționalul, autor al primului gol românesc în patria fotbalului, unul dintre favoriții presei sportive engleze în acel frumos turneu.

Și totuși, astăzi, 14 decembrie 1967, vom renunța la toate aceste toasturi, ridicînd paharul pentru SERIOZITATE, bunul cel mai de preț al «profesorului», pentru această SERIOZITATE care a generat toate celelalte «motive» de toast și care e o pasăre atît de rară în fotbalul nostru.

SPORT

«Profesorul», din nou în drum spre antrenament. La 35 de ani, autocontrolul este arma lui.

1

JUVENTUS, VALENCIA şi... DESTINUL

2

De zece zile, de cind am părăsit Cupa campionilor şi pe cea a Cupelor, am auzit deseori o vorbă pornită din răsuflarea resemnării: **«Parcă e un destin în toată povestea asta».**

Să fie oare un destin?

Invocarea destinului ar fi un refugiu şi ar alimenta poate speranţele în invingerea lui. Aceasta este însă o treabă de pahar, acum, în prag de An Nou, În faţa paharului totul se estompează, dar urările de noroc şi de fericire nu pot scoate — singure — fotbalul românesc din anonimat.

Iată de ce sintem datori să respingem destinul, invitindu-l să-şi reia locul pe culmile înzăpezite ale Olimpului.

Destinul fotbalului nostru e mult mai puţin învăluit de nori. Fotbalul nostru este în reflux (ca să nu folosesc un termen mai net).

JUCĂTORII TEHNICI — în accepţia europeană a cuvintului — se pot număra pe degete. N-am să vă dau nume — nu e cazul — dar vă pot da un exemplu. La 25 de ani, Constantin nu era cel mai bun jucător al anului. Astăzi, însă, la apusul sau, mai bine zis, în amurgul carierii, am curajul să-l plasez pe primul loc. Să vorbim deschis: în meciul cu Valencia, la Bucureşti, Steaua a «mers» atit timp cit Constantin a putut să-i conducă... destinul.

PE PLAN TACTIC nu izbutim să ţinem pasul inovaţiilor europene. Atit timp cit a domnit WM-ul, cel mai rigid dintre sistemele de pînă acum, am izbutit să nu ne complicăm — din disciplină. Astăzi, în schimb, ne încurcăm în variante savante, care nu duc decit la şovăieli, la căi de mijloc care nu au nimic comun cu fotbalul direct — simplificat dacă vreţi — de astăzi, aşa cum ne-au arătat de altfel meşterii calificaţi din Italia şi din Spania.

PE PLAN FIZIC, jocurile cu Juventus şi cu Valencia ne determină să admirăm eforturile fotbaliştilor noştri, dar faptul că Rapid, echipa campioană are un atac de liliputani (motiv pentru care ei nu sint deloc de vină) e un nou argument împotriva... destinului.

PE PLAN PSIHIC disputa e, de asemenea, inegală. În toate meciurile pe care le susţinem, oficiale sau amicale, noi ne angajăm cu toată fiinţa, furaţi de năluca victoriei, în timp ce adversarii noştri alternează motorina cu benzina, permiţindu-şi luxul unui consum nervos mult mai mic.

Concluziile se desprind de la sine. Fotbalul nostru, pentru a învinge pe Juventus sau pe Valencia, de pildă, trebuie să aibă un start fără handicapuri suplimentare. Iar aceste handicapuri sint, deocamdată, reale în toate zonele albe şi negre ale balonului rotund.

Soluţia?

Încă şi încă o dată: **creşterea şi organizarea bazei de masă, stimularea interesului pentru fotbal.** Dacă vom rămine la actuala stare de dilentantism, Juventus, Valencia — şi nu numai ele — se vor îndepărta tot mai mult de noi, ca pînza din faimosul roman al lui Valentin Kataev.

I. CH.

ÎN FOTOGRAFII:

1. STEAUA—VALENCIA 1—0. În următoarea fracţiune de secundă, Constantin va deschide şi... pecetlui scorul.

2. Steaua atacă în... trei trepte, dar fundaşii spanioli ştiu să închidă toate culoarele.

3. RAPID—JUVENTUS Torino 0—0. Cît de inegal este duelul dintre «penele» Năsturescu şi Ionescu — pe de o parte — şi «greii» Bercellino şi Castano (în prim plan)!...

3

Lecția

LA ȘCOALA SPORTIVĂ DIN ORADEA

Cu gimnastica nu stăm de loc pe roze. La băieți — mai de mult. La fete — mai de curind. Cam după Roma. Recunoaște și federația, ținînd după criticile ce i se făceau acum cîțiva ani, cind i se reproșa că la campionatele mondiale fetele au ocupat... doar locul III! **O, tempora!**

Am întrebat pe ici-pe colo care să fie cauza că nu ne mai vedem în primele rînduri ale gimnasticii mondiale și iată ce se spune:

Unii — Nu sînt condiții, măi frate!

Alții — Copiii au alte preocupări în ziua de azi: pianul, baletul, limbile străine. Ca să nu mai vorbim că școala în ziua de azi...

Alții, mai... așa: Părinții sînt de vină. Nu-i lasă la sport. Cică să învețe carte. Asta, deh, cam așa e!...

Alții, și mai și: Gimnastica? Muncă de galeră!... Asta e! Iar rezultatele vin greu. Fug copiii la jocuri. Sînt mai dinamice. Jocuri, joacă... Copii sînt, nu!

Alții, mai... ăhă: Problema selecției și a... specializării timpurii nefiind total elucidată, poți să-ți iei răspunderea? Dacă, doamne-ferește!! Te pui cu copiii?...

În sfîrșit, se mai spune și că «fotbalul înghite tot» sau că «profesorilor tineri le lipsește entuziasmul»... Și cîte și mai cîte.

Să mai adaug că toți acești «competenți» nu ridică măcar un deget, că nu fac nimic ca să urnească din loc carul gimnasticii? De prisos.

Profesorul **Emeric Ban**, din Oradea, n-are timp pentru asemenea cugetări. Pentru că, în pofida celor 24 de ani ai săi, a fost ales vicepreședinte al Consiliului orășenesc pentru educație fizică și sport. Și cîte are pe cap!... În «timpul liber», cum spune el, se ocupă de o grupă de 12 gimnaste. Cea mai... tînără — 8 ani. Cea mai... bătrînă — 9! Și toate fac gimnastică cu profesorul **Ban** din noiembrie anul trecut. Am asistat la o **lecție** de antrenament și am văzut o mînă de spiriduși, să-i mănînci, nu alta, care lucrau cu o poftă și o seriozitate de nedescris.

Deși «obișnuită», lecția aceasta de gimnastică mi s-a părut profundă în semnificații. Opusă «scuzelor» celor care tot filozofează și nu fac nimic, mi-a demonstrat clar că:

1. «Condiții? Nu sînt tocmai-tocmai, deși toată lumea, de la Consiliul regional și pînă la Școala sportivă și Liceul nr. 3, e cu tot sufletul alături de noi. Covor avem numai la sala mare, unde facem, deocamdată, «solul». Aparatele le avem aici, la «nr. 3». Dar nu ne plîngem. Lucrăm de un an de zile și se cunoaște. Cînd vom ajunge «mari», vor veni și condițiile visate. Se va convinge lumea că trebuie. Mai bine așa, decît să stăm cu brațele la piept și să așteptăm să ne pice din cer» (prof. **Emeric Ban**).

2. Copiii pot să învețe foarte bine și să facă și sport de performanță (cataloagele cu notele celor 12 fetițe).

3. Părinții? Trup și suflet alături de secția de gimnastică a Școlii sportive. (Sînt doar copiii lor!). S-a format un fel de comitet de sprijin care se îngrijește, alături de școală și profesori, ca totul să fie în ordine, să nu lipsească nimic. La 8 seara, cînd se termină «lecția», părinții vin să-și ia copiii, se interesează de modul cum au lucrat și ce au de pregătit acasă. Da, da! Fetițele își... iau de învățat și acasă. Profesorul a făcut rost de niște lemne lungi, le-a tăiat în bucăți de cîte 3 metri, și astfel 9 dintre fete au acasă «bîrna» — aparatul cel mai de temut. Curind, vor avea bîrnă și celelalte 3. Să ne mirăm că majoritatea fetelor merg pe bîrnă ca pe jos, că majoritatea execută, ca pe ceva firesc, ceea ce se cheamă «răsturnare lentă înainte pe o singură mînă!».

4. Copiii nu fug de gimnastică, cu două condiții, între altele: să le arăți la «premieră» o cascadă de «salturi mortale» și apoi să le spui că, cu răbdare, le vor face și ei peste o bucată de timp. Și să-i înveți SĂ MUNCEASCĂ. Fetițele lui **Emeric Ban** progresează spectaculos pentru că au fost deprinse cu munca. Nimeni nu crîcnește, nimeni nu se... joacă. Și asta din pasiune.

5. **Emeric Ban** a selecționat cu grijă 12 fetițe din cîteva sute. Cum a făcut? Scrieți-i și o să vă răspundă. Ce știu eu e că a selecționat nu numai pe copii, dar și pe... părinți. Că, dacă nu vor ei... Se fac 5 (cinci) antrenamente pe săptămînă, a cîte 2 (două) ore și chiar TREI. Ba, să nu mint, duminica dimineața se lucrează CINCI ore. («Folosim fiecare minut. Toată lumea face ceva în orice clipă. Lucrăm într-un ritm drăcesc. Deci nu se poate să nu progresăm...» Em.B.) Hei, dac-ar face fotbaliștii de la Crișul măcar pe jumătate!... E posibil să ceri atît de la niște copii? Da! Dacă sînt bine aleși și dacă îi supraveghează medicul. Sosit spre sfîrșitul antrenamentului, am văzut fețe surîzînd, lucru viguros, energic. Moș Ene le aștepta pe fetițe acasă... De plictiseală, se apucase să-și numere firele din barbă...

Accidente? Unul singur. O luxație la un braț, cu ocazia unei demonstrații publice, cînd micuța Bodi a oferit (cu aprobarea mămichii) un «supliment» spectatorilor, care nu mai conteneau cu aplauzele. Acum nu mai are nimic, dar a învățat ce-i de «dozarea efortului» răspunde profesorul.

6. Entuziasmul tînărului profesor? Oho! V-am spus. doar... Este vicepreședinte la «oraș» și — har domnului! — are destule pe cap. Dar nu cumva... niscai profituri... ceva?... Ei, da, școala îi dă, cu totul simbolic, «un sfert de normă» pentru o muncă titanică.

Să nu-i spuneți, nici măcar în glumă, că vreți să-l... scutiți de munca asta. Cine știe ce e în stare să vă facă, dacă vă atingeți de «campioanele» lui.

Să nu uit să adaug că, seară de seară, alături de profesor, lucrează «voluntar» **Ion Stănciulaș**, tehnician la I.R.T.A.-Oradea și campion regional de gimnastică.

Și acum, lotul: **Rodica Braia, Csila și Gabriela Bodi, Cristinca Fitala, Carmen Cristea, Erica Secherov, Anica și Ecaterina Szabo, Gabriela Karody și Viorica Goman.** Mai sînt două, mai mititele, dar profesorul **Ban** zicea că să nu ne pripim cu... reclama. Să mai vedem.

Hei! Voi, cei cu scuzele! Unde v-ați ascuns?

Nu i-ați văzut cumva, oameni buni? Să-i trimitem la Oradea. Și nu numai acolo...

MIRCEA COȘTEA
(fotografiile autorului)

Chiar numai acest surîs, după mai bine de două ore de antrenament, este — să recunoaștem — o performanță.

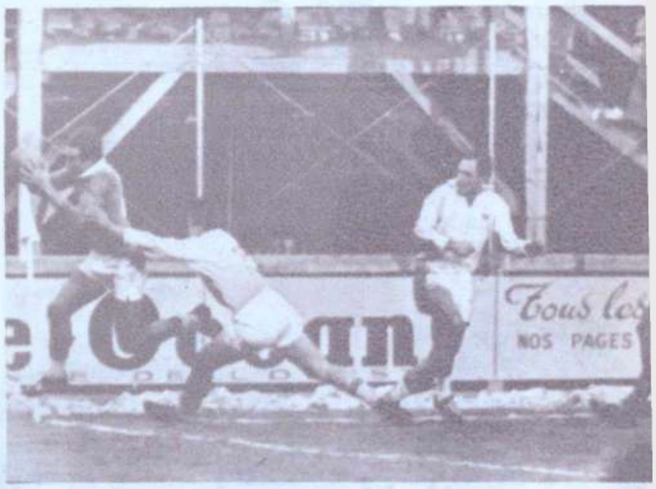
MECIURILE DIN 1967

BUCUREȘTI	
România — Italia	**24—3**
LISABONA	
România — Portugalia	**49—6**
GDANSK	
România — Polonia	**28—3**
BUCUREȘTI	
România — R.F. a Germaniei	**27—5**
NANTES	
România — Franța	**3—11**

Balonul în posesia înaintașilor români. Onuțiu, protejat de Ciobănel, Demion, Țuțuianu și Baciu; Florescu (9) așteaptă...

Ultima întîlnire a anului
FRANȚA-ROMÂNIA 11-3
sau
DESPRE REGRESUL LENT AL RUGBIULUI NOSTRU

Momentul în care Capendeguy reușește singura încercare a meciului. Penciu, Ciobănel, Nica și Dragomirescu au fost depășiți.

S-a lăsat cortina și peste ultimul act internațional al anului din repertoriul rugbiștilor, al 69-lea din cariera lor lungă, începută în 1919, dar, desigur, insuficient de bogată. Ultima piesă s-a jucat la Nantes, parteneri de spectacol fiindu-ne cei 15 «cocoși galici». Din păcate, însă, această **premieră franceză** a fost din nou ratată. Am pierdut (conform previziunilor) și unele aplauze, de complezență, în chip de scuze (ah!, mereu scuzele!), aprecieri pur platonice, care nu ne mai pot satisface la infinit, deși unele chiar măgulitoare, dintre care cea mai cu «greutate» pare a fi aceasta: **«A fost un meci bun al românilor, poate cel mai bun pe care l-au făcut în compania noastră» (Denis Lalanne, reputat specialist al ziarului parizian l'Equipe)** sau... **«Am jucat în fața unor români în progres...» (Henri Garcia, șeful rubricii de rugbi de la același ziar)** etc. etc. Dar oricît de măgulitoare ar fi aceste aprecieri (este întotdeauna elegant să lauzi învinșii), oricît de bine meșteșugite ar fi, ele nu trebuie să ne împiedice să vedem cît sînt (vai!) de amăgitoare — dacă le-am accepta integral.

Fiindcă orice s-ar spune, parcă acel senzațional, acel emoționant 11—5 reușit de români în 1960 la București este mai onorabil, mai înălțător, decît acest sărac 3—11 de la Nantes, chiar dacă unii ziariști francezi au găsit argumente — ca și acum, dealtfel — care să mai atenueze răsunetul uriaș, pe atunci, al victoriei rugbiului românesc. Și, au mai fost rezultate excelente, de confirmare: 3—0 la București, în 1962 și, mai ales, acele 5—5 la Bayonne (1961) și 6—6 la Toulouse (1963). Astea, da succese! Și ele vor rămîne mereu înscrise cu litere dintre cele mai mari în palmares. Iată unde eram. Dar de atunci: 6—9 (în 1964, la București), 3—8 (1965 — Lyon), 3—9 (1966 — București) și acum 3—11, **cea mai mare diferență din ultimii 10 ani**. Ce fel de progres o mai fi și acesta? A accepta actuala situație drept progres, e ca și cînd am gîndi că mersul înapoi al racului e mai spectaculos decît galopul avîntat al unui mînz.

Nu, noi nu am progresat în rugbi în ultimii ani, nici pe planul spectacolului, nici pe cel al rezultatelor, ba dimpotrivă. Nu mai avem echipa de acum 6—7 ani, nici pe departe. Diferența de 8 puncte de la Nantes ne-o confirmă. Să nu uităm că — spre deosebire de trecut, cînd reușeam în fața francezilor încercări foarte frumoase — acum nu mai avem putința să înscriem în fața lor, de cîțiva ani încoace, decît din lovituri de picior. Și în rugbi aceasta nu-i o recomandare prea frumoasă. Deci, **să nu ne încîntăm cu victoriile facile** (care nu au lipsit nici în acest an), obținute în fața unor adversari anonimi pe planul performanței sportive. **Să judecăm lucrurile doar prin prisma confruntării tari spre a nu greși și a avea măsura exactă a valorii noastre internaționale de moment. Da, am scăzut pe planul valorii continentale.** În trecut apreciam chiar că-i depășisem pe francezi. Azi nici vorbă de așa ceva, decalajul în defavoarea noastră — crescînd. Și asta din mai multe cauze.

Pentru că federația aplică, parafrazîndu-l pe unul din regii Franței, principiul **«După mine potopul!»**, care se traduce prin atenția exclusivă acordată echipei reprezentative A. În rest, nimic... Astfel, dacă în anul 1967 echipa A a susținut cinci jocuri inter-țări, bilanțul este cît se poate de edificator și negativ în continuare: juniorii — **zero** meciuri inter-țări, Tineretul — **zero**, echipa B — **zero** (dar parcă există vreo preocupare pentru formarea unor asemenea echipe ale eschimbului de mîine»!). Și dacă așa stau lucrurile ce să ne mai mirăm că în **rugbi în loc să progresăm, regresăm.**

Noi am atras din timp atenția că lucrurile nu merg tocmai bine, că lipsa de atenție față de juniori, de tineri în general, de o reprezentativă B, de rezervă — cu accent pe rugbiștii provinciali — care să joace cu adversari mai «ușori», gen Polonia, Portugalia etc., se va plăti cîndva scump. A sosit, desigur, acum timpul ca să curmăm această situație care devine intolerabilă prin prelungirea ei. Salariații federației (I. Izvoranu și Al. Teofilovici) ar face bine să se deplaseze mai des în țară pentru a ajuta acele cluburi care se zbat în mari greutăți și a descoperi acolo noi talente pentru loturile reprezentative (în scopul înlocuirii celor plafonați), pentru că tot plimbîndu-se prin străinătăți nu vor contribui la redresarea acestui sport, în care noi, românii, ne-am afirmat nu demult puternic. De aceea nu avem dreptul să cedăm din terenul atît de greu cîștigat.

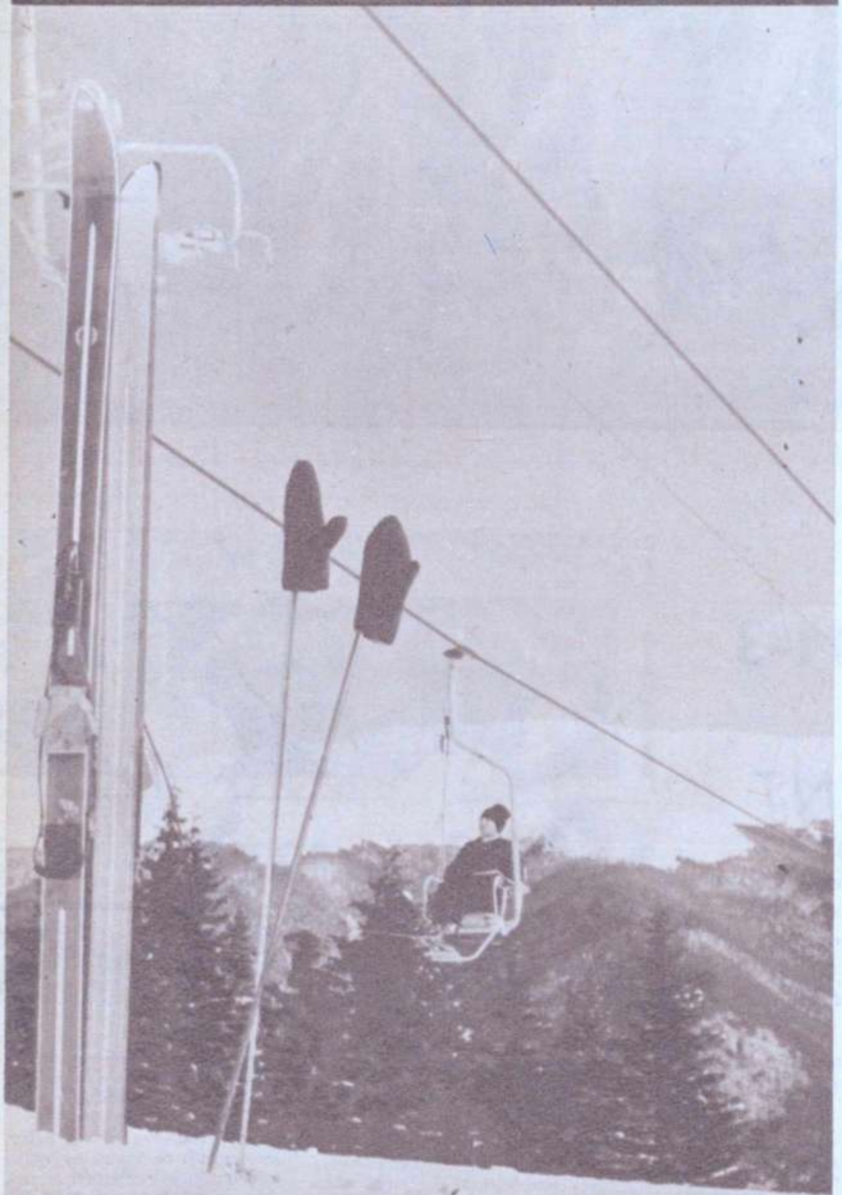
D. CALLIMACHI

P.S. Ne-a bucurat inițial ideea Radiodifuziunii noastre, pe linia strădaniilor sale în vederea îmbunătățirii transmisiilor sportive, de a emite în direct de la Nantes, dîndu-ne posibilitatea trăirii, minut cu minut, a marii confruntări a rugbiștilor noștri. Dar, cruntă deziluzie! Ne-a fost dat să ascultăm o transmisie lamentabilă, incoerentă, sub orice critică, care a anulat de fapt bunele intenții ale Radiodifuziunii. I. Mureșan s-a dovedit lipsit de calitățile elementare cerute unui crainic reporter și necunoscător al jocului de rugbi. Ne întrebăm cînd se vor inscăuna, în fine, și în redacția sportivă a Radiodifuziunii simțul răspunderii, seriozitatea, competența și obiectivitatea, astfel ca aceste transmisii, atît de iubite de ascultători, să-și atingă scopul propus? Așteptăm... **(D.C.)**

Un frumos atac al treisferturilor franceze.

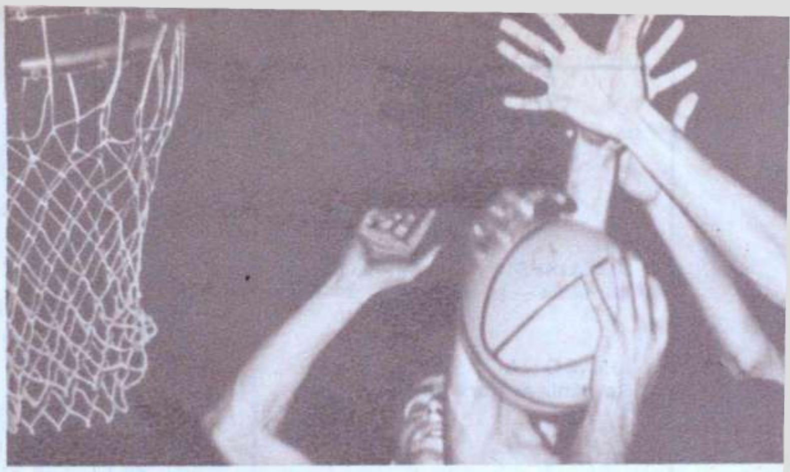
magazin sportiv

Iată-ne, stimați cititori, din nou împreună la sfîrșitul unui an, timp în care noi ne-am străduit să vă menținem aprinsă tinereasca flacără a pasiunii sportive, iar dumneavoastră ne-ați urmărit, uneori cu îngăduință, dar întotdeauna cu fidelitate.

Acum, în preajma noului an, revista SPORT vă dorește cît mai multe satisfacții sportive în anul olimpic 1968 și vă urează

La mulți ani!

ZONA MÎINILOR

Fără îndoială, aici, în fața coșului de baschet, este zona în care doar mîinile sînt stăpîne. Abilitatea lor hotărăște dacă va fi coș sau nu. Vă prezentăm o fază frecventă la jocurile de baschet, dar foarte rar reținută de spectatori: lupta mîinilor care atacă, cu cele care se apără. Și printre ele, buclucașa minge...

ÎI CUNOAȘTEȚI!

«DESIGUR!» — vor răspunde iubitorii fotbalului, numindu-i pe jucători, de la stînga spre dreapta: Barbu, Libardi, Lucescu, Ivăncescu, Soo, Adamache și... și... Ei, aici e aici. Cine-i ultimul din dreapta? Vă putem spune că e prezent în fiecare... lot național și în lotul formației Progresul. Tot nu știți? Ei bine, aflați că acesta este maseurul «naționalei» și al echipei Progresul și se numește Andrei Tudose.

SPECTACULOS, DAR...

Foarte spectaculos saltul lui Coman, în prima partidă a tristului event fotbalistic România — R.D.G. Pe covorul unei săli de gimnastică probabil că ar fi fost cotat cu o notă mare. Dar, ce folos că la Berlin, ca și la București, dealtfel, eforturile cunoscutului nostru portar nu ne-au putut salva de la înfrîngere...

...ă dintre aren-
...marcaţi» nu-
... sticlelor de
...iţia efectuată
...l huligani un
...o bară de fier.
... fost imediat
...clare, armînd
...ipsa meritată.
...mai mari suc-
...ncez se dato-
... nume Daniel
...ntîndu-se cu
...ionatele mon-
... la Delhi, a
...il neaşteptată
...pion al lumii
...oirea în ara-
...lobia a fost
...ărat ambasa-
...sportului i-au
...tire, iar seara,
... cadrul unei

...ampionul de
...ă al oraşului
...dat de titlul
...e specialitate.
...-a prezentat în
... vizeze licenţa
... declarat titlul
... Neal şi Lecerf
...ccesiunea lui

...lui cu Jimmy
...l-succesiune la
...lor, argentinia-
...ana a declarat
...ma «contră» pe
...ui Jimmy Ellis îi
... în ţara visurilor.
... loc la Louisville,
...scut Cassius Clay,
... o dată că «lauda de
sine, nu miroase a bine». După cum se ştie, Bonavenna a coborît învins treptele ringului.

• Comitetul olimpic francez a stabilit ca ultimul schimb al ştafetei care va purta torţa cu flacăra olimpică a J.O. de la Grenoble să fie efectuat de fostul campion mondial de patinaj artistic, medicul Alain Calmat. În vederea acestui eveniment, Calmat, care s-a îngrăşat cu 6 kg, şi-a început antrenamentele pentru a fi în formă pe ultima... parte a traseului.

• Noua speranţă a halterofililor americani pentru Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico se numeşte Joseph Dube şi cîntăreşte nu mai puţin de 143 kg. Cea mai bună performanţă a sa, în totalul celor trei stiluri, este de 580 kg. Dube şi-a corectat anul acesta recordul la... triatlon cu... 60 kg.

Fără îndoială, în ţara noastră rugbiul este un sport cu vechi state de serviciu. În fotografia din stînga vă prezentăm o selecţionată a XV-lui românesc de-acum aproape 40 de ani. Imaginea a fost făcută cu prilejul unei întîlniri internaţionale de rugbi dintre sportivii Italiei şi României, partidă care s-a disputat la Milano, în anul 1928. Printre reprezentanţii sportului cu balonul oval din ţara noastră se afla atunci şi cunoscutul cîntăreţ de operă, Şerban Tassian (notat în fotografie cu «x»).

magazin sportiv

NU L-AU UITAT

Veteranul fotbalului britanic, Sir Stanley Matthews, primeşte cu ocazia sărbătorilor de sfîrşit de an sute şi sute de felicitări de la numeroşii săi admiratori. Iubitorii balonului rotund nu l-au uitat pe cel care, ani de-a rîndul, le-a adus atîtea satisfacţii pe terenul de fotbal. În luna februarie «tînărul veteran» va împlini 53 de ani.

SINGURĂ PE PODIUM!

Frumoasa patinatoare suedeză din fotografie dorea, probabil, de multă vreme, să urce pe treapta cea mai înaltă a podiumului. Dar, cum acest lucru nu i-a reuşit în concurs, şi-a realizat, totuşi, visul, fotografiindu-se pe «locul I», cînd patinoarul era gol, fiind aplaudată doar de un singur spectator: fratiorul ei, cu care venise la patinaj...

CEA MAI FRUMOASĂ AMINTIRE

Vă prezentăm cea mai frumoasă amintire din anul 1967 a sportivilor din echipa de volei a Uniunii Sovietice. Este momentul în care ei primesc medaliile de campioni ai Europei, după marea bătălie voleibalistică care a avut loc în luna noiembrie, la Istanbul.

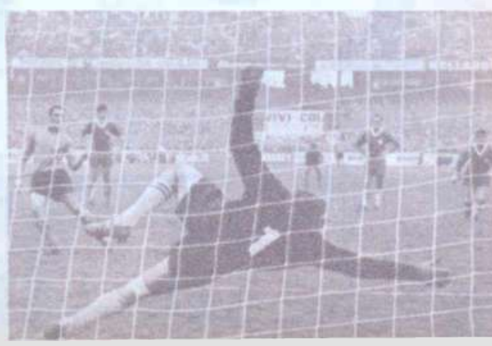

MECI CU PERIPEŢII

Vă prezentăm două imagini de la meciul internaţional de fotbal dintre reprezentativele Elveţiei şi Italiei, încheiat cu scorul de 2—2 după ce fotbaliştii elveţieni au condus cu 1—0 şi 2—1.

La 2—1, cînd mai erau doar cîteva minute de joc, arbitrul întîlnirii, Zsold (Ungaria), a dictat o lovitură de la 11 m în favoarea Italiei. Iată-l pe portarul elveţian, Kunz, protestînd (sus). Dar Zsold nu a revenit asupra hotărîrii luate şi italianul Riva a transformat lovitura, egalînd. Puteţi vedea momentul golului în fotografia de jos. În felul acesta, elveţienii au trecut pe lîngă o mare victorie.

FENOMENALII „ALL BLACKS"

All Blacks, echipa rugbiştilor din Noua Zeelandă, a uimit pur şi simplu lumea balonului oval din Europa. Sportivii neozeelandezi au învins tot ce-au întîlnit, pe drumul turneului în vechiul continent.

Iată-i pe componenţii formaţiei All Blacks la un antrenament, pe stadionul municipal din Toulouse.

ECHIPA DE CURCANI

Fotbalistul englez Peter Brabrook, de la West Ham United, este proprietarul unei măcelării. La fiecare sfîrșit de an, Brabrook le face cadou colegilor săi de echipă cîte un curcan. Iată-l inspectînd echipa de curcani, înainte de a o deplasa spre... cuptoarele din bucătăriile coechipierilor săi. După cum se poate vedea, o atenție deosebită este acordată curcanului destinat lui Bobby Moore...

DE POMINĂ

Finala Cupei intercontinentale la fotbal, dintre echipa scoțiană Celtic Glasgow și formația argentiniană Racing Club, a rămas de pomină datorită incidentelor petrecute pe teren. După cum se știe, au fost necesare trei partide pentru a se stabili echipa învingătoare: Racing.

Ultima intîlnire, cea disputată la Montevideo, în Uruguay, a fost de o duritate rarisimă. Iată un moment din... joc. Un fotbalist scoțian îl strînge, pur și simplu, de gît pe un jucător argentinian, chiar sub privirile altor doi coechipieri care, însă, nu îndrăznesc să mai intervină.

SCHI ȘI ...SCHI

În timp ce la
schiorii au f
demult primele p
prin nămeții de
padă, în altă part
globului, în stațiu
americană Cypr
Gardens, din Flori
concursurile de s
nautic sînt în toi.

Iată, în fotogra
din dreapta, o foa
frumoasă demonstr
ție de schi nautic. Cî
privim această ima
gine, ne vine, parc
să ridicăm mai su
gulerele paltoanelor.

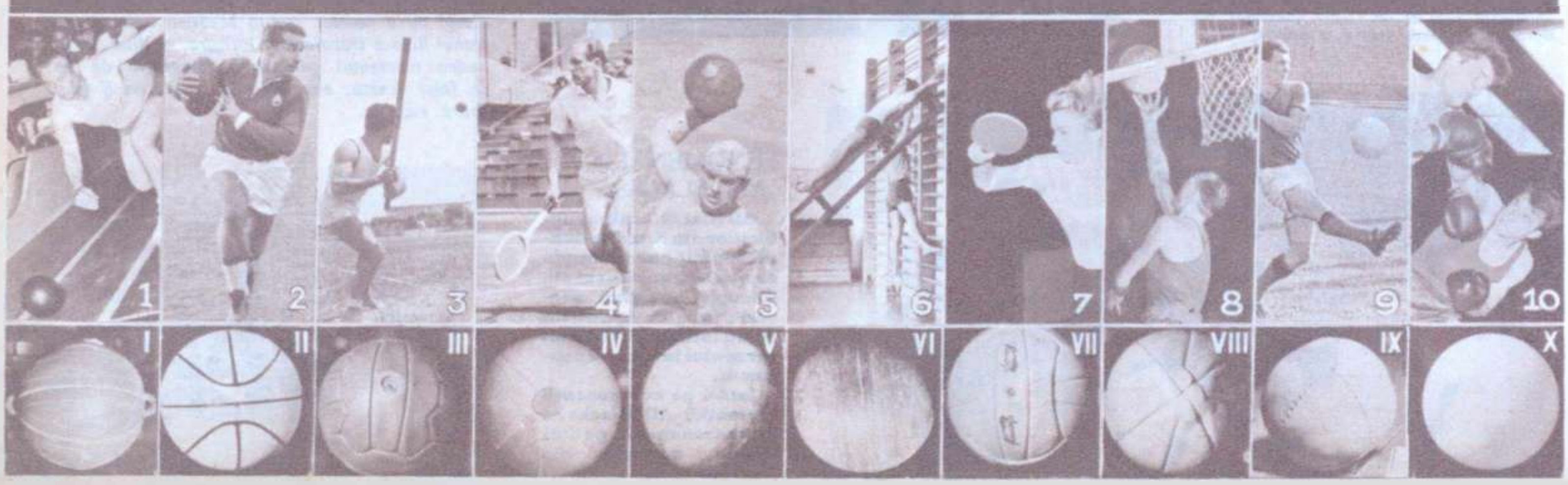
FUNESTA „BLUE BIRD"

Aceasta este «Blue bird» (Pasărea albastră), funesta barcă cu motor a anului 1967. După cum se știe, ea la condus la moarte pe cunoscutul Donald Campbell, asul vitezelor amețitoare. Tentativa lui Campbell de a stabili un nou record mondial de viteză pe apă a avut un sfîrșit tragic: «Blue bird» a explodat în timpul cursei, provocînd moartea conducătorului său.

VERIFICAȚI-VĂ CUNOȘTINȚELE

Prin montajul alăturat, revista noastră vă oferă posibilitatea de a vă verifica cunoștințele în privința cîtorva sporturi. În dreptul fiecărei imagini, reprezentînd sportivi în acțiune, dintr-o «greșeală» de montaj a apărut o cu totul altă minge (și nu numai minge) care, firesc, ar fi trebuit să însoțească fotografia respectivă. Vă rugăm pe dumneavoastră, dragi cititori, să faceți cuvenita rectificare a... erorilor săvîrșite. Asociați în mod corespunzător mingile imaginilor de sus.

Alf Ramsey, Linda Ludgrove, Bobby Moore și Ministrul Sportului, Denis Howell, care ține în mînă Cupa Jules Rimet

SPORTIVUL ANULUI

de Arthur POTTER

Secretar al Asociației Britanice a Presei Sportive

Sînt 20 de ani de cînd cei 250 de membri ai Asociației Presei Sportive aleg prin vot secret pe cel mai bun sportiv al anului. La începutul lunii noiembrie a fiecărui an, toți membrii asociației primesc un buletin de vot și un ghid al performanțelor sportive pe discipline, atît pentru sporturile individuale, cît și pentru cele pe echipe. Fiecare membru restituie buletinul completat cu șase nume, în ordinea preferinței sale, bazat pe performanțele anului respectiv. La despuierea scrutinului se acordă un punctaj bazat pe următorul calcul: șapte puncte pentru primul, cinci pentru al doilea, apoi în ordine — patru, trei, două și un punct.

Primii sportivi englezi care au primit acest trofeu au fost Reg Harris (ciclism), Johnny Leach (tenis de masă) și Freddie Mills (box). Au urmat apoi cei mai mari sportivi pe care i-a avut Marea Britanie, Roger Bannister, Derek Ibbotson, Gordon Pirie (atletism), Stirling Moss, Mike Hawthorn (automobilism), Donald Campbell (bărci cu motor), Stanley Matthews, Bobby Moore, Jimmy Greaves (fotbal) etc.

Cinci dintre ei au avut un sfîrșit tragic. Randolph Turpin (fost campion mondial de box la categoria mijlocie), sportivul anului 1951 și Freddie Mills (fost campion mondial de box la categoria semigrea) au murit în accidente de mașină. Donald Campbell și-a găsit moartea în timpul unei tentative de record mondial, pe apele unui lac scoțian, Mike Hawthorn și-a găsit moartea la volanul mașinii chiar în anul cînd devenise campion mondial, iar Tom Simpson (sportivul anului 1965) a avut o moarte tragică în timpul Turului Franței, ediția 1967.

Cînd Linda Ludgrove, cea mai mare înotătoare pe care a avut-o Marea Britanie, a primit acest premiu în 1966, ea l-a denumit «Oscar-ul sportului» și această denumire a devenit acum tradițională în acest domeniu.

În anul 1959 se introduce pentru prima oară acest premiu pentru sportive. Prima lui deținătoare a fost Mary Rand. Ea avea să mai primească odată «Oscar-ul» în 1964, cînd a adus de la Tokio medalia de aur la săritura în lungime.

Anul 1966 a deschis un nou capitol în conferirea acestei distincții. Pentru prima oară, premiul nu a fost acordat unui singur om, ci la 12 simultan — echipei de fotbal a Angliei, campioană mondială și antrenorul ei, Alf Ramsey, care a primit un premiu special.

Premiații anului 1967 sînt binecunoscuții sportivi Lynn Davies și Mary Rand (atletism), Jeannette Stewart-Wood (schi pe apă) și... echipa de fotbal Celtic Glasgow... pentru cîștigarea Cupei Campionilor Europeni.

Premiile sînt decernate în prezența primului ministru de către dl. Denis Howell, ministrul Sporturilor, el însuși un reputat arbitru internațional de fotbal.

Jeanette Steward-Wood (schi pe apă), în stînga, și Mary Rand, cu ocazia decernării premiului la dineul oferit de Asociația Presei Sportive.

RĂVAȘE SPORTIVE

Unui fotbalist prea individual și activist prea... colectiv.

Și pe mine m-ai convinge
Că ești fotbalist sadea,
De-ai pasa măcar o minge
Cum pasezi și sarcina...

Unor sportivi încrezuți, lăudăroși.

Tot ciocnesc, se tămîiază
Și cu vorbe se mîngîie;
Însă vre-un record de vază.
Să încerce ei?... Tămîie!

Unor echipe care au primit prea multe goluri.

Pentru anul care vine,
Eu v-o spun fără ocoluri,
— Să munciți și voi mai bine,
Nu așa, cu multe... goluri.

Unui anumit turist.

Unii pleacă-n zări montane,
Căci adoră depărtarea;
Tu, în schimb, stai prin cabane,
Consolîndu-te cu... «Zarea».

VICTOR HÎLMU

magazin sportiv

ÎN VÎRFUL PENIȚEI

Desene de Octavian COVACI

Revelion în casa... starterului

Cum duc bradul acasă

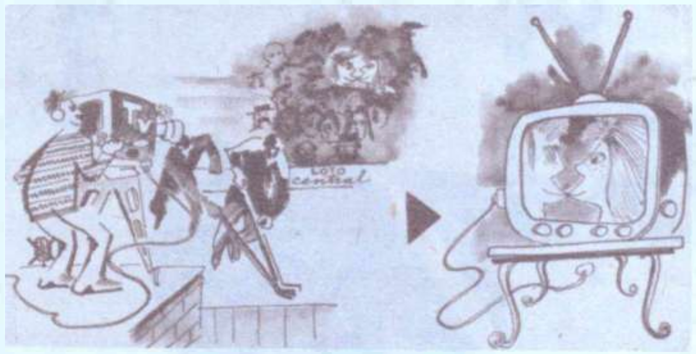

Halterofilul

Hocheistul

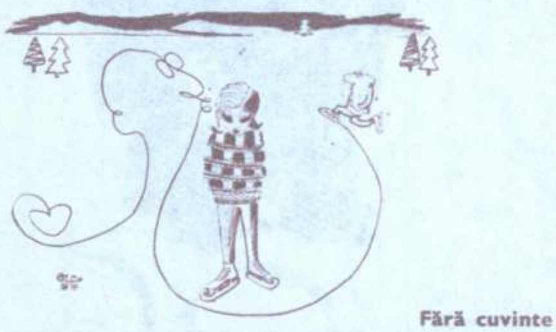
Aruncătorul de suliță

Scrimerul

Fără cuvinte

Desen de M. HERGARD

Fără cuvinte

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. BANETTI.

SPORT

Zăpada abundentă care s-a așternut aproape pretutindeni în țară vă invită să-i verificați calitatea, de preferință cu schiurile. «Tehnicienii» din fotografie i-au acordat nota 10. Dv., dragi cititori, cum o cotați?

Fotografiile din acest număr au fost realizate de PAUL ROMOŞAN şi